

ŠKOLNÍ ČASOPIS

e-mail: puclik@nmnm.cz

<http://zs1.nmnm.cz>

číslo 65 - červen 2011

PUCLÍK

ZÁKLADNÍ ŠKOLA NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ, VRATISLAVOVO NÁMĚSTÍ 124

VÝLET

TO JE VŽDYCKY
SPOUSTA ZÁŽITKŮ

STR. 22

PÁR SLOV ÚVODEM

Jak jsme slíbili, ještě než se rozletíme do všech možných koutů světa, abychom si užili prázdniny podle svých představ a zregenerovali nervovou soustavu, které dal právě končící školní rok pořádně zabrat, přicházíme za vámi s posledním číslem Puclíka. Jeho podstatnou část tvoří vaše zážitky z výletů, které jste se svými třídami podnikli do nejrůznějších míst naší země. Zažili jste při nich spoustu legrace i neopakovatelných událostí a byla by škoda nepodělit se o ně s ostatními čtenáři. Je to moc zajímavý čtení...

Díky tomu, že číslo, které právě držíte v ruce, je především výletové, nenajdete v něm tentokrát některé rubriky, které se v Puclíku pravidelně objevují. Přesto se do něj ale vešla i spousta dalších nevýletových událostí, kterými naše škola žila v posledním období. No a také uzavřeme a zhodnotíme třeba letošní sběr, vyhodnotíme školní ligu, odměníme úspěšné řešitele celoroční knihovní soutěže a rozloučíme se s deváťáky.

Loučení čeká také naši redakci a věřte nám, nic veselého to nebude. Jak by taky mohlo, když se po letech plných legrace, dobrých až ztřeštěných nápadů a hezkých společných akcí musíme rozloučit s těmi, kteří byli jejich nedílnou součástí. **Domča Edlmanová, Věrka Králová, Nikča Švárová, Peťa Vodičková a Domča Kaštánková** zasednou ve středu 29. 6. 2011 na svá místa v redakční radě naposledy. Všichni jsme to věděli dlouho dopředu, počítali jsme s tím, ale pořád to bylo tak nějak daleko... Teď je to tady. Bože, jak strašně to uteklo! Děvčata, bylo nám s vámi moc hezky a už navždycky zůstanete součástí Puclíka, ať už váš život zavěje kamkoliv! Díky za všechno, moc díky...

A vám všem příjemné počteníčko...

Redakce

AKCE A UDÁLOSTI NEJBLIŽŠÍHO OBDOBÍ

- 29. 06. 2011 Rozloučení se žáky 9. tříd
- 30. 06. 2011 Vysvědčení
- 01. 07. 2011 Začínají letní práááázdny!!!

PUCLÍKOVA ŠUŠKÁRNA

- Pan učitel Smékal nedávno suploval matematiku v 6.C. Ve snaze prohloubit už i tak hluboké znalosti žáků dal se s nimi do opakování. Vyvolal Vládu Peňáze k tabuli, nadiktoval mu příklad na výpočet povrchu kvádra a nechal ho pracovat. Po chvíli se zkoumavě zadíval na tabuli a optal se Vládi, proč tam má ten vzoreček? Ten neodtrhl oči od příkladu a beze-lstně odvětil: „No abych v tom neměl bordel...“ Souhlasíme, nepořádek ve výpočtech je nepřipustný!
- 8.C měla zadané seminární práce z excelu. Dominik Bukáček ale nějak prošvihl termín odevzdání a doručil seminárku panu učiteli Smékalovi o den později. Zpoždění panu učiteli samozřejmě hned zdůvodnil slovy, že se moc omlouvá, ale že mu pes překousl šňůru od myši... Dominik má velkou kliku, že doma nechovají krokodýla!
- Koncem května jsme mohli o velké přestávce potkat na chodbách školy protestní vláček. Vznikl spontánně v 9.C a jeho strojvůdcem byl Marek Holeček. Vláček postupně projížděl po chodbách školy, zajel i do jednotlivých tříd a všude se k němu přidávaly další a další vagónky. Na konci velké přestávky už jsme vlastně neměli žádné žáky, ale pouze jeden dlouhatánský školní vlak. A proč byl protestní? Protože v ten den se neprodávalo mléko! To chápeme, mléko je základ zdravé výživy a ke svačině nesmí chybět. Bez něj se dá přestávka přežít jedině ve vlaku...
- Paní učitelka Ficová si letos v matematice v 9.C vytrpěla své. Při závěrečném opakování se totiž pejskovi Backovi udělalo opět nevolno, opět to nestihl ven a opět si ublíknul přímo u učitelského stolku. Paní učitelka lomila rukama a lamentovala, proč se to musí stát vždycky u ní? To víte, paní učitelko, matematika je náročná věda, na tu musí mít člověk žaludek. A co teprve chudák pes...

OBSAH

▪ Pár slov úvodem	2
▪ Co nás čeká	2
▪ Puclíkova sušárna	2
▪ Hádky	3
▪ Školní studánky	4
▪ Devět let	5
▪ Den dětí plný zábavy	6
▪ Sloupečky	8
▪ Žákovská knihovna - Kalendárium	9
▪ Trosečník	10
▪ 5. podvečerní čtení	11
▪ Sběr – sečteno a podtrženo	12
▪ Den čtení ve 2.A	13
▪ Ekofanda	14
▪ Když se setmí... ..	16
▪ Cesta do hlubin pralesa	18
▪ Den dětí v lanovém centru	19
▪ Školní liga	20
▪ ČEZ pětiboj	21
▪ Výlety 2011	22
▪ Okénko ZŠ Slavkovice	47

Hádka

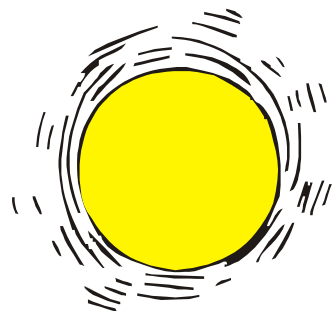
*Ať je den a nebo noc,
pořád na něj myslím moc.
Naše hádka vždy mě bolí
jako mouchu při souboji.*

*Jsem nešťastná, smutná, bezradná,
oči nezavřu do rána.
Snad se to nějak vyřeší
a my uzavřeme příměří.*

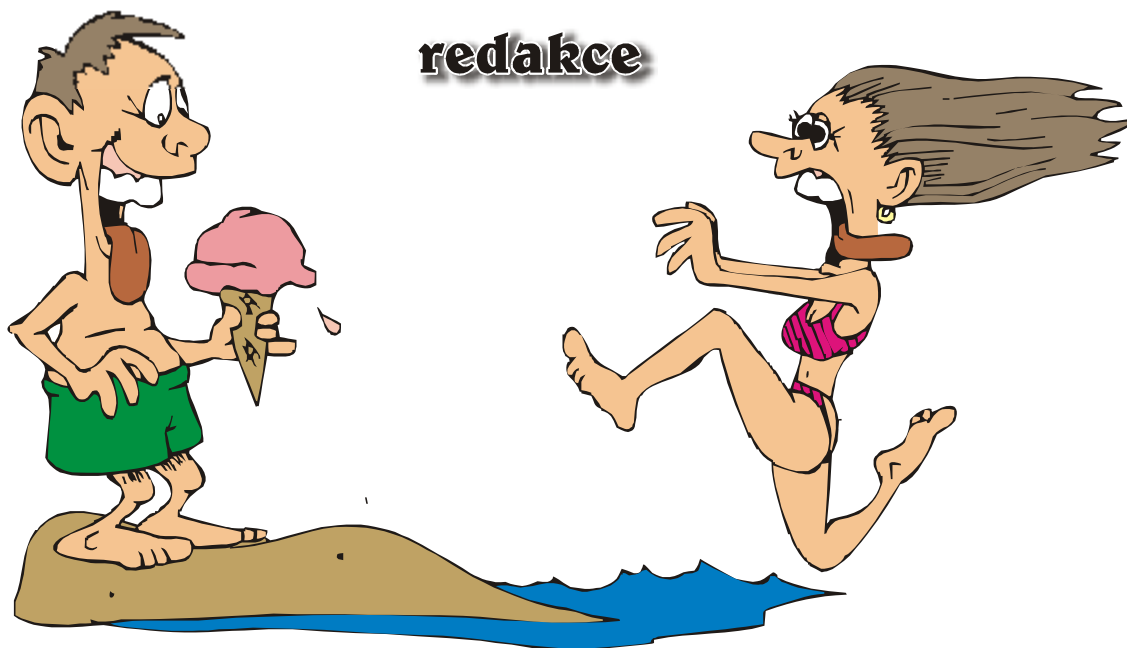
*Mám tě ráda moc a moc,
tohle jsem skládala celou noc.*

Merrylin, 2011

**Krásné a slunečné
prázdniny přeje
všem čtenářům**

redakce

ŠKOLNÍ STUDÁNKY

Mgr. Pavlína Poláčková

STUDÁNKA VRATISLÁVKA MÁ DÍKY NĚKOLIKA NADŠENCŮM SESTŘIČKU

Sobotní ráno 21. května 2011. Většina školáků si užívala volného dne. Mezi ně však rozhodně nepatřila skupinka osmnácti dobrovolných nadšenců z řad Ekotýmu a pátých tříd, kteří toto slunečné dopoledne zasvětili nejen vyčištění studánky Vratislávka, ale i založení studánky nové – Pernovky.

Po osmé hodině ranní se sešli před školou vyzbrojeni nezbytnými propriety nutnými k výše uvedené činnosti, mezi kterými nechyběl rýč, holinky, ani gumové rukavice, a vyrazili k lesu Ochoza. Výchozím stanovištěm se stala cesta pod Vratislávkou, kde se skupina rozdělila.

Deset pátáků, kteří mimochodem před několika lety stáli u zrodu první školní studánky, se pustilo s vervou sobě vlastní do úklidu. Vytahali větve, šišky i další nečistoty a vyčistili koryto zanesené bahnem. V současné době slouží bohužel tento vodní zdroj pouze jako napajedlo pro lesní živočichy z nejbližšího okolí.

Mezitím skupina „ekotýmáků“

v čele s paní učitelkou Janíčkovou a pod odborným vedením pana ing. Čejky založila studánku zcela novou na lesní louce Pernovka, která tento

tajemný název získala patrně po hornické činnosti, jenž zde snad kdysi probíhala. Od roku 1954 se jedná o přírodní památku - lokalitu s výskytem chráněných a ohrožených druhů rostlin a živočichů.

Dopoledne uteklo jako voda tekoucí vyčištěným korytem Vratislávky a doufejme, že se snaha těch, kteří s dětmi byli, tedy rozvíjet kladný vztah dětí k přírodě samotné i k místu, kde žijí, nejen ze školních lavic neminula účinkem...

Do budoucna naplníme všechny síly k tomu, aby se nám podařilo zajistit finanční prostředky na kompletní obnovu studánky Vratislávka a vytvoření dvou zcela nových informačních tabulí.

DEVĚT LET

DEVĚTÁCKÉ OHLÉDNUTÍ ZA ROKY NA ZÁKLADCE

A je to... Po devíti letech docházky opouštíme základní školu. Za tu dlouhatánskou dobu jsme si našli spoustu přátel a to nejen mezi žáky, ale i v řadách učitelských. Zvykli jsme si. Teď už víme, co si můžeme dovolit a co ne. Svoji základku jsme si zamilovali...

Je to až k neuvěření, ale teprve před devíti lety jsme odcházeli z mateřské školky. Těšili jsme na skok „někam do neznáma“ – do opravdové školy. Pamatuju si, jak už jsem ve školce uměla trochu číst a byla jsem hrozně pyšná, že to můžu učit ostatní děti ☺. Vykořičili jsme tedy vstříc vzdělávání. První tři třídy utekly jako ta voda. Ve čtyřce jsme objevili námi všemi milovaný „růžový ústav“ a v pětce se poprvé rozutekli do všech stran.

Do třídy specializované na výpočetní techniku se ten rok dostala opravdová elita. Dvacet tři žáků se začátkem září s jistou nedůvěrou rozhlíželo po maličkaté třídě, jež nám byla přidělena. Právě tak začalo naše čtyřleté dobrodružství.

Zubří, výlety, exkurze, třídní akce, škola... Každým rokem přibývalo zážitků a dny pozvolna splývaly v jeden jediný – ten poslední. Když se dneska ohlédnu za sebe do doby, kdy jsme si teprve začali pamatovat jména svých tenkrát nových

spolužáků, prostoupí mne jistá melancholie. Vždyť dneska si už neřeknu jen jméno. Spolu s ním se mi vybaví i spousta úžasných zážitků. Svou třídu bych neměnila za žádnou jinou, byť sebelepší. Mám ji ráda takovou, jaká je, i s obvykle popršenými výlety a se psem, kterému bývá v pondělí pravidelně špatně.

Ale celá základní škola nebyla jenom o super třídě. Svojí „troškou do mlýna“ přispěli i bezvadní učitelé. To oni do nás horem i spodem ládovali všechny znalosti, oni museli poslouchat náš řev, i když je už třetím dnem pořádně bolela hlava. Za to, že nevzdali ten věčný boj s námi, více či méně nepozornými žáky, jim patří veliké DÍKY.

Podle mého je učitel tím nejzvláštnějším a mnohdy nejodvážnějším tvorem na naší planetě. Každý den se totiž vrhá téměř po hlavě do tříd plných říčících dětí a vysmátých pubertáků. Avšak správný učitel nepozvedne šavli, nýbrž svůj

hlas, dvacetihlavé lidské stádo zklidní a usadí a začne neúnávně chrlit informace, které si musí takový žák zapamatovat.

Drazí učitelé, díky vám známe to základní. Krom nezbytného učiva jste nás pomohli vychovat a dotvořit nás, dokud to šlo. Teď už zodpovědnost za naše další vzdělání bude ležet na nás, ale nebýt vás, až sem bychom nedošli. Na tom, co dnes známe, budeme moci dál stavět, dál se rozvíjet.

Naší škole vděčím za mnohé. Ať už lidem z Pučlíku, díky kterým jsem trochu přičichla ke školní novinářině, či ekotýmákům v čele s paní učitelkou Janíčkovou. Ti ve mně zase posílili lásku k přírodě.

Závěrem bych jen chtěla vzkázat vám, ostatním žákům: užijte si základní školu, dokud můžete, protože až si v devítce uvědomíte, že tu po vás vlastně nic nezbude a že jste jen jménem na seznamu, bude pozdě něco vymýšlet.

Nikola Švárová, 9.C

DEN DĚTÍ

Mgr. Hana Knapčoková

PLNÝ ZÁBAVY

První červen je svátek všech dětí. Děti se na něj vždy těší, protože si místo učení hrají, soutěží, sportují, vyrážejí na různé výlety, prostě zažijí něco zajímavého. A protože nám letos přálo i počasí (alespoň dopoledne), všechny akce se vydařily.

Mladší žáky čekalo na hřišti u rybníka Ráčkovce zábavné dopoledne. Plno her a soutěží si pro ně připravili starší spolužáci 9.B.

Nejmenší děti dostaly navíc jako dárek filmové představení Sammyho dobrodružství. Animovaná pohádka o cestě plné dobrodružství mořské želvičky Sammyho byla opravdu pěkná, všem se moc líbila.

Zatímco si ostatní devítky užívaly na výletech, 9.B si na vlastní kůži vyzkoušela, jaké to je postarat se o zábavu menších dětí. Připravili jsme si pro ně program, kde mohly procestovat kus světa za jediné dopoledne.

Vyzkoušely si lov sardinek v Sardinii, manipulaci s hůlkami při přenášení předmětů v Japonsku, lov bizounů lukem v Americe u indiánů, skákání v pytli u klokanů (kteří byli z neznámých důvodů považováni za zajíce či srnky ☺), kopání na branky v Anglii, něco jako ping pong v Číně a další.

Na nejmenších dětech bylo roztomilé pozorovat nadšení z odměny, kterou dostaly za splnění úkolu a za statečnost. Byly hodné, soutěživé, spolupracovaly, povídaly, případně se styděly a prohru nesly sportovně. Vůbec se nám nechce věřit, že umí také zlobit ☺.

Delší dobu nás paní učitelka Knapčoková napínala odměnou, na kterou se můžeme těšit za přípravu tohoto zábavného dne. Naivně jsme doufali, že přece jenom pojedeme na nějaký ten výlet... Tak nic, ale dostali jsme hezká trička, která ještě nikdo nemá. Přestože jsme za těch pár hodin byli všichni unavení a všechno nás bolelo, užili jsme si to a máme krásnou vzpomínku.

Lucie Machová, 9.B

Starší žáci si program připravovali se svým třídním učitelem podle vlastních představ. Někteří se vydali na výlet do okolí, opékali párky, zahráli si mini-golf, kuželky nebo bowling, odvážlivci vyzkoušeli lanové centrum v Bystřici nad Pernštejnem.

Kluci ze 7.C reprezentovali naši školu na florbalovém turnaji, který pořádala 2. základní škola. Byli velmi úspěšní, podařilo se jim ve své kategorii zvítězit. Svůj svátek si prostě všichni skvěle užili.

Také odpoledne 1. června patřilo na naší škole dětem. Byl pro ně připraven program s přiléhavým názvem **Pojďte, děti, budeme si hrát**. Na tradiční tvořivé dílničky, dětskou výstavu a dětský jarmark jich dorazilo opravdu hodně.

A tak se tvořilo a vyrábělo. Pod hbitými dětskými prstíky někdy i za pomoci maminek, tatínků a babiček vznikali barevní hádci, veselá sluníčka a další výrobky z hlíny, chlupatých drátků, papíru...

Děti z nich měly ohromnou radost a navíc si za svoji „práci“ ještě vydělaly vlastní grošíky. Na dětském jarmarku si za ně nakoupily krásné výrobky, které vyrobili žáci 1. stupně se svými učitelkami. Každý si domů odnášel dárečky a hlavně šťastný úsměv. Tak zase za rok...

SLOUPEČKY

Nikola Švárová, 9.C

DVA NÁZORY

Mgr. Dagmar Svobodová

NA JEDEN PROBLÉM OČIMA UČITELE A ŽÁKA

Téměř každý už to někdy zažil – nebezpečná písemka se blíží závratným tempem a čím je blíže, tím méně času zůstává nacpat vědomosti do hlavy. A tak se občas uchylujeme k různým náhradním řešením, jak ukořistit aspoň trošku slušnou známku, i když v hlavě je místo vědomostí akorát tak pořádná průvan... Někdy se dá spolehnout na chytrého souseda v lavici a nenápadně od něho něco obšlehnout, jindy přicházejí ke slovu pomůcky, které sice nejsou legální, ale člověk si k nim dopomůže tak nějak sám. Taháky. Takovej ten nejstručnější výpisek z výpisku. No neříkejte, že jste ho ještě nikdy doslova za minutu dvanáct nesmolili droboulilinkatým písmem na mrňavej papírek v naději, že vám při písemce zachrání život...

NIKČA

Dá se říct, že taháky jsou velice aktuálním tématem. Nedávno se totiž uzavíraly známky, což přímo souvisí s přívalem posledních velkých písemek a zkoušení. Každý z nás druhostupňáků už určitě využil taháku, té proslulé „přípravy“ na písemku... Tedy skoro každý. Věřím tomu, že se stále ještě dají najít drobné výjimky.

Ačkoliv jsou taháky zakázané, když už si nějaký napíšete, v polovině případů ho ani nemusíte vytahovat. Je to totiž ta nejlepší příprava. Proč si asi píšeme zápisy do sešitů? Abychom se v hodinách nenudili? Ne! Někteří se stíhají nudit i tak. Pravý důvod je ten, že při psaní nad tím musíte alespoň trochu přemýšlet a psané informace si zapamatujete. Na jak dlouho, to je ovšem jiná věc. A když si těsně před písemkou uděláte takový stručný zápis na cár papíru...

Když už ale tahák musíte použít, je potřeba ho nějak šikovně schovat. Někteří ho dávají do boty, do rukávu, nebo dokonce lepí na nohu pod sukni či kalhoty. Existují i takoví experti, kteří radí papírek nalepit do víčka od pití a při písemce se „napít vědomostí“. A učitelé se pak diví, že jsme jak malé děti, co musí mít pořád pití u pusy.

Při použití taháku je tu ale vždy určité riziko, že na to učitel přijde. Ti zdatnější se umí vyvarovat hloupých chyb, jako je například upuštění dotyčného „chytrého papírku“, nebo dokonce přílišná nápadnost taháku. V téhle souvislosti si neodpustím připomenout slova paní učitelky

Kovačičové, že kdyby ona měla použít tahák, byla by z toho tak nervní, že by to každý okamžitě poznal. Někteří se holt k dobrým známám umí dopracovat jen poctivou cestou, jiní si k nim dopomůžou jinak.

A tak když máte večer chvilku času, přečtěte si zápis, ať druhý den víte, co si máte napsat do taháku ☺.

DARKA

A je to tady... Když v redakci Puclíku padl návrh napsat poslední sloupečky letošního roku na téma taháky, trošku mi zatrnulo a pořád jsem doufala, že někoho (čistě náhodou ☺) napadne do sloupečků něco jiného, ale jako obvykle se to nestalo, a tak si s tím teď musím poradit.

Ono upřímně řečeno, chtít po učitelce, aby něco napsala na tohle téma, je asi takový nesmysl, jako udělat takzvaně „kozla zahradníkem“. Jasně že jsem je jako dítě školou povinné občas použila, jenže... teď už stojím na té opačné straně.

Kdysi jsem slyšela názor, že vlastně už jenom to, že si tahák vyrobíte, znamená jistou „přípravu“ na písemku a ono to tak opravdu částečně je. Až na jednu věc... Obvykle se totiž celá příprava otočí proti vám (tedy alespoň mně se to stávalo) a informace, které obsahuje váš tahák, si skvěle pamatujete (protože jste si je tak vzorně pomocí miniaturních písmenek přepsali), zato vzorečky, letopočty či údaje, které jste předtím brilantně ovládali (a tudíž si je na tahák nenapsali), ve chvíli, kdy se píše písemka, zmizí

v nějakém záhadném mozkovém „vzducho-prázdnu“.

Není po nich ani vidu, ani slechu, ale zaručeně se těsně po písemce opět náhle objeví, abyste se zašeptáním (někteří přímo s výkřikem): „To jsem ale pitomec!“ mohli konstatovat, že právě to, co jste si do taháku nenapsali, se objevilo v tom zatraceném testu. A to se mi ještě několi-krát stalo, že dotyčný žák mi odevzdal písemku i s touto malou „přípravou“. (To je pak dilema – známkovat „vzorný tahák“ ☺, či opsanou písemku?)

Pravdou je, že s moderní dobou je možnost taháků jiná, než bývala dřív. Na těžké a ošklivé

žluté závěsy, co kdysi bývaly ve třídách, si už nikdo žádný tahák nepřišpendlí, a protože většina holek nosí kalhoty, mizí i možnost přišpendlení na rub sukničky ☺. Zato jsou nejrůznější moderní vychytávky – třeba mobilní telefony s internetem...

Doba se zkrátka mění, taháky zůstávají, nebo se dokonce i technicky vylepšují. Ale holky, pravdou je, že mobil s tahákem už kvůli vám asi nikdo nesní, jak se to stalo jednou mně, když spolužák, co mi pomohl tahákem v testu z fyziky, nacpal celý papír do pusy a před vyučujícím snědl, aby zabránil existenci důkazu ☺.

Závěrečným čtvrtým kolem se uzavřela celoroční soutěž s žákovskou knihovnou a má samozřejmě i svoji dohru – neboli vítěze. Vyhodnoceno bylo pouze první a druhé místo, protože do soutěže se zapojily pouze dvě žákyně z celé školy. Alespoň někdo si váží práce druhých..., a tudíž od vedení žákovské knihovny obdrží obě účastnice sladkou odměnu.

VÝSLEDKY CELOROČNÍ SOUTĚŽE

1. místo obsadila **Aneta Dufková** ze 7.C - všechny správné odpovědi

2. místo obsadila **Lída Švandová** ze 7.C - do jedné z odpovědí se vloudila chybička, ale ostatní byly správné

Správné odpovědi z minulého čísla:

1. Tvůrcem tužky s názvem Verzatil je pan Franz Hardmunth.
2. Vynálezcem remosky je pan Oldřich Homuta

TROSEČNÍK

ANEB JAK NAJÍT SPRÁVNOU CESTU ŽIVOTEM

Šmoulové, Net'áci, Kombojové, Black Pig, Žertým a Mrkvičky – to jsou názvy družstev 7. tříd, které se 25.–26. května 2011 vydaly na dvoudenní zážitkový pobyt do Zubří. Čekal je tu zajímavý program s názvem Trosečník aneb jak najít správnou cestu životem.

Sedmáci plnili plno zajímavých úkolů – zdolávali lávové pole, vázali hromadně smyčku, cestovali na Měsíc, přesunovali se za ztížených podmínek v terénu... Leckdy to nebylo vůbec jednoduché, naštěstí si členové družstev navzájem pomáhali a společnými silami nakonec vše zvládli.

Neplnily se zde jen soutěžní úkoly, ale každý se dočkal i dalších báječných aktivit: ping-pongu, brennballu, fotbalu, přehazované, jízdy na lodičce a šlapadlech. Díky pěknému počasí mohli odvážní a hlavně otužilí jedinci vyzkoušet i koupání v Zuberském rybníku, někteří dokonce ani plavky nepotřebovali ☺. Večer nechyběla diskotéka a také tajuplná noční hra.

Všichni vše s menšími či většími úspěchy zvládli, nikdo se neutopil, nikdo v noci nezabloudil, a dokonce i počasíčko vyšlo přímo skvěle. Soutěžící získali za své výkony sladkou odměnu a medaili, která všem

připomene pěkné chvíle strávené se svými spolužáky a učiteli.

Mgr. Hana Knapčoková
Mgr. Jaroslava Hnízdilová

Ve dnech 25. a 26. května 2011 se všechny sedmé třídy naší školy sešly na dvoudenním pobytu v Zubří. Tento výlet nás měl naučit, jak se máme chovat k lidem, jak spolupracovat, vzájemně si pomáhat a podobně.

Ráno jsme se sešli před školou a dali jsme tašky do auta, které nám je odvezlo do Zubří, abychom je nemuseli celou cestu nést. Pak jsme vyrazili a bylo

to super cesta, neboť byla sranda. Učitelé nás také celou cestu skoro pořád fotili ☺. Došli jsme do tábora, kde na nás čekalo auto s našimi zavazadly, a šli jsme se ubytovat. Dostali jsme povlečení, ale některým se ani nechtělo po-

stele povlíkat, že prý to je na nic ☺.

Jakmile jsme se ubytovali, byl nástup. Museli jsme se představit a taky dát jednomu z nás medicimanský váček na sbírání černých a oranžových knoflíků. Odpoledne muselo každé druž-

stvo plnit úkoly, které pro nás vymysleli učitelé - například minové pole, smyčka (ta byla nejlepší), ztraceni na Měsíci atd.

Také nás čekala sportovní relaxace, kde jsme například hráli přehazovanou, fotbal a to nejlepší - šlapadla. Taky jsme se mohli vykoupat, ale nikdo moc dlouho ve vodě nevydržel, protože byla studená.

Další den jsme ještě vytvořili galerii v přírodě, zasportovali si a po obědě už jsme si museli balit věci. To ale některé nebavilo, prostě věci naházeli do batohů a bylo to. Na závěr nás čekalo vyhlásování vítězů. Vyhrálo družstvo třídy 7.C. Také jsme dostali medaile za účast a za to, jak jsme se snažili. A pak nás již čekala cesta domů, úkoly a škola...

Václav Šebek, 7.B

5. PODVEČERNÍ ČTENÍ

Mgr. Jaroslava Truksová

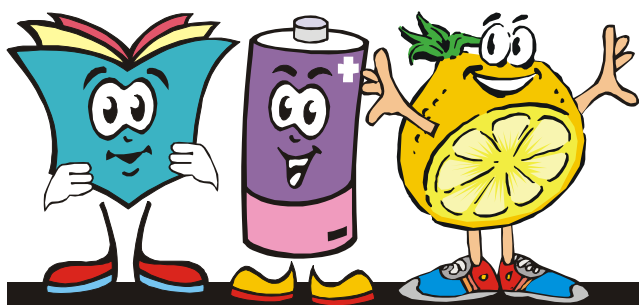
Rozum, nebo štěstí? Co lidé více potřebují? Tak takový problém byl hlavním tématem již 5. podvečerního čtení ve 2.A. Tentokrát naše pozvání přijal Jan Hrubec se svými loutkami.

Byl krásný slunečný podvečer a dalo by se předpokládat, že raději než do školy to bude lákat spíše ven, ale přesto přišla více než polovina dětí se svými rodiči, babičkami, sourozenci. Jan Hrubec dětem přečetl ukázkou z pohádky Rozum a štěstí od Jana Wericha z knihy Fimfárum. Předvedl jim, jak správně pracovat s hlasem, jak číst, jak vyprávět... Všichni užasle sledovali jeho úžasnou gestikulaci a skvělý vypravěčský um.

Všechny přítomné potěšil svojí loutkovou pohádkou, kde hlavní roli hrálo Štěstí a Rozum. A tak se děti dozvěděly, že nejen rozumu je

třeba, ale i štěstí člověk musí v životě mít. Na závěr probíhala autogramiáda a děti si odnášely domů malé hliněné hlavičky – pro štěstí a na památku. Děkujeme panu Hrubcovi, že za námi přišel a předvedl nám něco ze svého umění. Mimochodem – i loutky byly skvělé... A prasátka nás dostala!

SBĚR

SEČTENO A PODTRŽENO

Mgr. Pavlína Poláčková

Minuta, hodina, den, týden, měsíc, rok nebo také minulost, přítomnost a budoucnost, to všechno je čas. Je těžké o něm přemýšlet, nedá se uchopit, nedá se oklamat, je prostě součástí našeho života, tudíž mohou jen konstatovat, že školní rok 2010-2011 se na časové přímce stal minulostí a s ním i všechny naše sběrové aktivity (samozřejmě jenom do září). Tabulky komodit se nám utěšeně rozrostly, nepotřebují vůbec žádný komentář – může-

te se tedy kochat tím, čeho jsme dosáhli...☺

Ani tentokrát si neodpustím to kouzelné tříslabičné slůvko – **dě-ku-ji** a přidávám pomyslnou třešinku na dortu, kterou byl příjezd zástupce firmy, jenž od nás vykupuje papír. Naše celoroční úsilí bylo opět korunováno úspěchem, **v soutěži dvaceti škol jsme získali kov nejcennější, tedy 1. místo** – stejně jako v loňském školním roce.

Druhou v pořadí Základní školu v Dlouhé Vsi jsme bezkonkurenčně **předběhli o celých 18 331 kilogramů** (měli totiž „pouhých“ 5 638 kg).

Podle oficiálních údajů jsme nashromáždili **23 969 kg**, je to o něco víc, než uvádí naše tabulka, ale na tak malé váze, kterou využívám, není až tak těžké nějaké to kilečko přehlédnout. Zkrátka a dobře, uznejte, že nic lepšího nás potkat ani nemohlo ☺.

SBĚR VÍČEK, PAPIRU, BATERIÍ A CD/DVD

školní rok 2010-2011, údaje v kg

TŘÍDA	VÍČKA	PAPÍR	BATERIE	CD/DVD	TŘÍDA	VÍČKA	PAPÍR	BATERIE	CD/DVD
1.A	70,60	249,00	6,30	0,00	6.A	15,80	310,00	2,90	1,37
1.B	64,40	1 337,00	5,15	0,00	6.B	42,70	920,00	67,60	2,35
2.A	75,30	662,00	2,65	0,00	6.C	29,80	1 539,50	36,91	0,56
2.B	74,00	504,00	173,50	1,80	7.A	27,20	2 839,00	9,04	0,33
3.A	101,00	827,00	6,67	0,00	7.B	15,50	598,50	10,51	0,36
3.B	58,00	1 039,00	17,70	2,00	7.C	72,80	352,50	7,83	0,00
4.A	84,30	960,50	64,00	0,00	8.A	43,85	237,00	1,53	0,52
4.B	49,80	1 120,00	16,55	0,00	8.B	23,90	212,00	0,00	1,79
5.A	144,40	4 932,00	12,00	0,30	8.C	7,40	163,00	0,50	3,41
5.B	140,45	707,50	53,65	0,00	9.A	14,55	521,00	1,45	5,06
5.C	57,15	473,50	8,50	0,00	9.B	43,20	196,00	24,33	0,26
					9.C	51,60	548,00	65,01	1,54
1. stupeň	919,40	12 811,50	366,67	4,10	2. stupeň	388,30	8 436,50	227,61	17,55
sborovna	23,70	169,00	2,90	0	jídelna	0	0	0	0
ředitelna	12,65	357,00	25,50	0	družina	34,17	580,00	0,85	0
Slavkovice	128,80	0	0	0	příznivci	10,00	0	0	0
CELKEM: VÍČKA 1 517,02 KG, PAPÍR 22 354,00 KG, BATERIE 623,53 KG, CD/DVD 21,65 KG									

SBĚR KŮRY

školní rok 2010-2011, údaje v kg

TŘÍDA	POMERANČOVÁ KŮRA	CITRÓNOVÁ KŮRA	TŘÍDA	POMERANČOVÁ KŮRA	CITRÓNOVÁ KŮRA
1.A	33,70	1,10	6.A	11,40	0,85
1.B	32,80	0,50	6.B	17,25	3,60
2.A	26,30	0,70	6.C	33,10	0,55
2.B	30,85	1,60	7.A	19,60	1,05
3.A	22,50	0,50	7.B	30,70	1,00
3.B	35,80	1,20	7.C	26,95	4,65
4.A	23,95	1,70	8.A	7,80	0,50
4.B	23,80	1,60	8.B	4,40	0,00
5.A	57,20	1,90	8.C	5,25	0,00
5.B	44,80	2,55	9.A	5,30	0,10
5.C	13,75	0,85	9.B	23,70	2,15
			9.C	15,90	1,80
1. stupeň	345,45	14,20	2. stupeň	201,35	16,25
sborovna	5,75	0,50	jídelna	0	5,60
ředitelna	8,25	0	družina	11,85	1,88
ZŠ Slavkovice	56,00	3,00			
CELKEM: POMERANČ 628,65 KG, CITRÓN 41,43 KG					

DEN ČTENÍ VE 2.A

Mgr. Jaroslava Truksová

Od 1. do 7. června probíhal v městech a obcích celé České republiky a Polské republiky 1. mezinárodní týden čtení dětem, jehož organizátory byly Celé Česko čte dětem a Cala Polska Czyta Dzieciom.

I naše škola se zapojila. V pondělí 6. června 2011 ve 2.A probíhalo celé dopoledne ve znamení projektu Celé Česko čte dětem. Děti si přinesly a představily knihy, které jim

doma rodiče předčítají nebo čtou spolu s nimi. Společně vytvářely myšlenkovou mapu na téma čtení.

Dozvěděly se, jak kniha vzniká, jak se vyrábí, co je přebal, předsádka, tiráž, ilustrace... Každý si svoji knihu zkusil vyrobit, napsat a ilustrovat. Děti volily mezi sebou nejlepšího ilustrátora a spisovatele. A čtení by nebylo to pravé čtení, kdyby nás nenavštívil host.

Tentokrát to byli hosté tři. Za dětmi přišel Ondrův dědeček se svojí ženou a pejskem Darynkou. Darynka je správný myslivecký pejsek – hrubosrstý jezevčík. Ondrův děda je totiž myslivec. Jeho manželka dětem přečetla pohádku O zajíčkově a děda dětem potom popovídal o lesní zvěři, ukázal jim parohy jelena, srnce, daňka a Darynka předvedla, jak umí poslouchat. Opět hostům děkujeme za návštěvu!!!

ZA STUDÁNKAMI S EKOTÝMEM

V sobotu 21. května 2011 bylo před naší školou neobvykle rušno. Mezi osmou hodinou a čtvrt na devět se tu scházeli mladí milovníci přírody. Členové Ekotýmu spolu s dobrovolníky z řad pátáků opět vyrazili do akce!

Pod vedením paní učitelky Poláčkové pátáci přesně v osm hodin vyšli od školy a o čtvrt hodiny později se za nimi vydala skupina paní učitelky Janíčkové, která si jako hlavního pomocníka vzala s sebou svoji fenku Verunku.

Poblíž SKI areálu jsme měli sraz s panem inženýrem Jaromírem Čejkou z CHKO Žďárské vrchy. Na místě setkání jsme zřídili kontrolní stanoviště, kde jsme si mohli nechat batohy.

Poté, co jsme se přezuli do holínek, nás náš odborný doprovod nasměroval k první

studánce - Vratislávce. Stružka, která od studánky vedla, potřebovala nutně vyčistit. Navíc z „pítka“ netekla voda – protékala pod ním, tudíž se vzniklý průtok musel ucpat. Tohoto úkolu se zhostila devítičlenná tlupa paní učitelky Poláčkové.

Po zjištění situace u Vratislávky jsme se všichni odebrali k louce Pernovce. Pernovka je chráněnou lokalitou mimo jiné i proto, že zde roste masožravá rosnatka – malá rostlinka, kterou jsme nakonec mohli i na vlastní oči vidět. Poté nás mladší nadšenci ponechali našemu

osudu a my se mohli pustit do díla. Podél Pernovky vede lesní cesta, v zimě tam vede lyžařská stopa a pod ní vyvěrá ze země pramen. Naším úkolem bylo vytvořit u pramene studánku.

Nejdřív jsme museli nanosit spoustu kamení, zatímco pan Čejka uložil na místo miniaturní dřevěnou nádrž na vodu. Pak jsme chvíli jen stáli a přihlíželi, jak jílem ucpává všechny díry, nerovnosti a důlky, kterými by mohla voda odtékat. Nádržka se pomalu plnila. A to jsme nastoupili my.

S pomocí pana Čejky jsme upevnili nádržku na zemi,

aby pod ní nemohla protékat voda. K tomu účelu nám posloužilo nanošené kamení. Věřte mi, naskládat na sebe tolik „šutrů“ není lehká věc. Nakonec se nám ale podařilo postavit nad studánkou malou zídku a pokrýt ji nahoře hlínou. Studánka je hotova!

Ted' už ji stačilo jen pokřtít. Jak? No přece tak, že se z ní každý napil! Čistá a studená voda nás všechny po té šílené dřině krááásně osvěžila. Někteří dokonce vylévali z lahví čaj, aby si mohli domů vzít trochu toho pokladu.

Po křtu nové studánky jsme ještě pochválili práci druhé skupiny, která se mezitím

také pěkně činila. Ukázali jsme jim výsledek naší lopoty a skoro každý z nich se taky rychle napil. Těch pár, co to neudělali, může litovat – ta voda byla fakt výborná.

Dopoledne v lese se chýlilo ke konci. Už jen stačilo posbírat své věci, rozloučit se s panem Čejkou a odejít spokojeně domů.

Tahle akce byla super a já si ji pořádně užila. Snad se stane příkladem pro ostatní, že i v lese se dá udělat víc, než jen zahodit papírek od bonbónu...

Nikola Švárová, 9.C

POSILTE NÁŠ EKOTÝM

Milí kluci a holky!

Pokud milujete přírodu stejně jako já a chtěli byste jí pomoci v dnešní nelehké době, dávejte dobrý pozor. Školní Ekotým musí ze svých řad propustit letošní deváťáky a uvolnila se spousta místa.

Deváťák je, jak známo, tvor veliký, a tak se na jeho místo vejdou klidně tři malí šestáci. Ale nebojte, nabíráme i žáky z ostatních ročníků.

A tak jestli vás zajímá příroda a bavilo by vás čistit studánku či les nebo jezdit na zajímavé exkurze, neváhejte! Přidejte se k nám na naší malé křížové výpravě, jež má za úkol očistit naše nejbližší okolí.

Budoucí ekotýmáci, hlaste se paní učitelce Martině Janíčkové co nejdřív!

Nikola Švárová, 9.C
od přírody blázen do přírody ☺

COSI MYSLÍTE O SBĚRU PAPÍRU?

Jaroslav Král, 4.A

Je to dobré. Šetří se tím peníze a lesy. Mně se to líbí a měli bychom v tom pokračovat.

Pavel Svoboda, 5.C

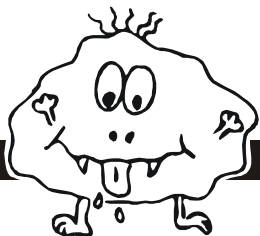
Je to dobré, šetří se tím papír, kterým by se nemělo plýtvat. Myslím, že to naši škole jde dobře.

Pavel Janů, 6.B

Je to správné, když se šetří papír, ušetří se nějaké peníze na lepší pomůcky. Šetří se tím taky lesy.

Vladimír Peňáz, 6.C

KDYŽ SE SETMÍ...

Mgr. Petr Smékal

13. ČÁST

Vydáváme se naposledy v letošním školním roce do říše strašidel a neznámých tvorů. Po-
dařilo se nám sehnat informace o opravdových strašidélkách raritách. Seznámíme vás s
výjimečným duchem, který baští řízky a velice vzácnou červenou paní, která vůbec není
červená.

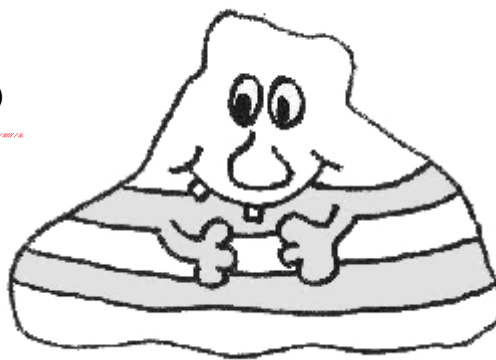
Pažravec proužkováný (*Nenasytanius maxilineatus*)

Výška: 1,5 až 2 m

Váha: nezjistitelná

Potrava: svačiny a zbytky ze školní kuchyně

Výskyt: především školní jídelna

Pažravec je naprostou raritou ve světě duchů. Zcela výjimečná je již jeho barva. Většina duchů, které známe, má barvu bílou, nebo jsou lehce průhlední.

Pažravec je tmavě modrý se světle modrými proužky. Vypadá trochu jako přerostlý čmelák nebo vosa. To dělají ty jeho proužky. Jeho zbarvení

funguje jako pruhy u tygra – maskují ho. V noci, kdy chodí za potravou, ho proužky dokonale ukryjí před případnými zvědavci.

Hledali jsme jemu podobného ducha v lexikonu strašidel, duchů a nadpřirozených tvorů. A co byste řekli? Nic. Ihned jsme poslali jeho podrobný popis a fotografii do centra pro

výzkum nadpřirozena. Naše redakce je uvedena v novém vydání lexikonu jako pažravecův objevitel.

Naprostou senzací je ale to, že tento duch se živí lidským jídlem. Nebo jeho zbytky. Žádný jiný duch není schopen jíst, všechno mu totiž z pusy propadá dolů, protože nemá pevné tělo. Pažravec miluje zbytky ze školní jídelny. Sledovat ho u jídla je jen pro otrlé povahy.

Když napíšeme, že jí poněkud odpudivě, zdaleka to nevystihne skutečnost. Mlaská, jídlo mu padá od huby (nebo od úst?) na zem a ty zvuky, co vydává... No fuj! Navíc hlavní složkou jeho potravy jsou zbytky. Takže si dokážete představit, jak vypadá to, co jí. Ovšem nejhorší je, že pažravec je částečně průhledný, a tudíž mu vidíte doslova do žaludku. No raději dost...

U nás žijí dva pažravci - jeden velký a druhý poněkud menší. Když se nasytí, nemohou létat,

a tak své ztěžklé tělo jen valí po zemi. Rychle jim ale vytráví a jsou hned připraveni jíst dál. To je smysl jejich života.

Další zajímavostí je jejich strach z myši a pavouků. Pokud se stane, že při požívání

náhodou uvidí myš, začnou děsivě kvílet a ječet. Krouží u stropu jako větrný vír a trvá to tak dlouho, než se vyděšená myš dá na útěk. Nedej bože, aby se zapletli do pavučin. To by byl tanec. To potom pažra-

vec doslova zpanikaří, a kdyby nebyl duch procházející zdí, mohl by se utlouct o stěny. Mlátí sebou tak dlouho, až se mu podaří pavučinu setřást.

Červená paní (Magma-seli-us damensis albinismus)

Výška: 1,7 m

Potrava: žádná

Výskyt: přízemí školy

Červená paní je strašidlo velice rozšířené. Je to vlastně přízrak, který vznikl ve středověku, když nějaký hrubián či násilník probodl svoji ženu mečem. Na spoustě hradů je najdete, každý pořádný hrad či jeho zřícenina je mají.

U nás je červená paní, která vůbec není červená. Je bílá. Není to ale klasická bílá paní, je to albín (stejně jako existují bílé barevné odchylky různých zvířat - tygři, lvi, králíci...). Naše červená paní je prostě úplně bílá. Má jen červené oči, což je klasický znak albinismu. Navíc bílá paní nevzniká po násilném činu.

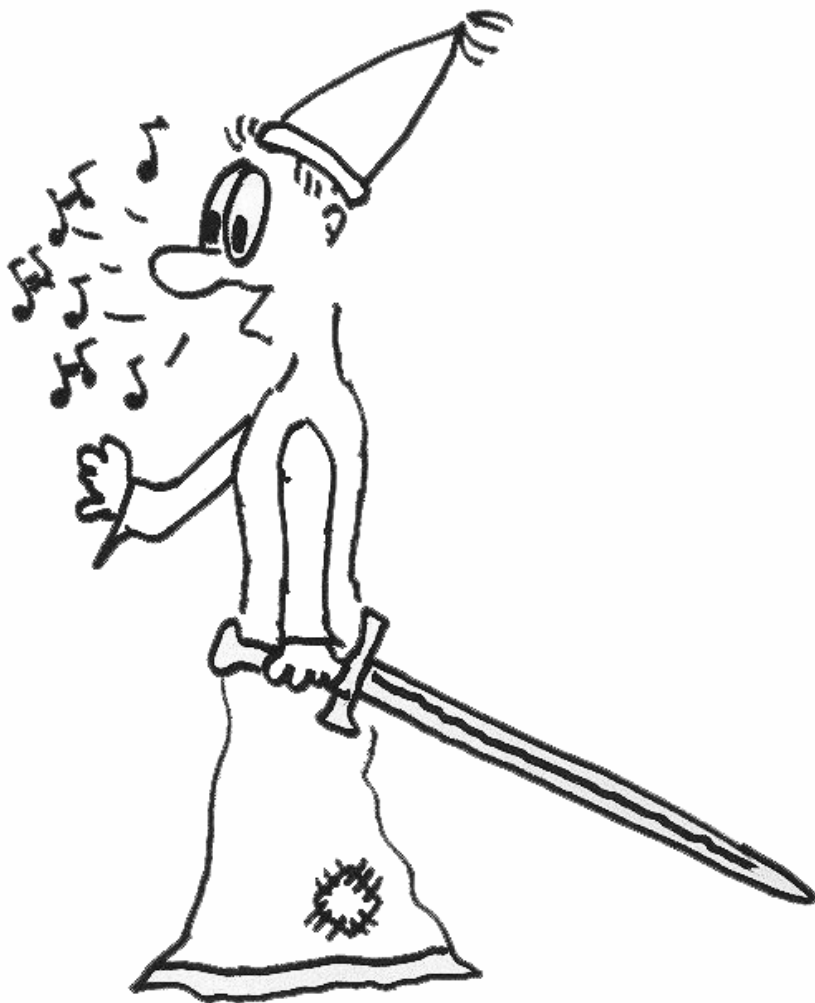
Jak víme, že je u nás bílá paní a ne červená? Nenosí s sebou meč, kterým byla chudinka kdysi propíchnutá, jako to dělají její červené kolegyně. Tak je to jasné.

Jakmile odbije půlnoc, vynoří se ze zdi mezi školní dílnou a přespolkou. Sedne si na parapet (ona může, protože nic neváží), tam sedí a zpívá. Tedy jediný, kdo si myslí, že je to zpěv, je ona. Ostatní případní

posluchači prchají, protože to vypadá, jako by zpívali někteří účastníci soutěže SuperStar.

Nejlepší by bylo, kdyby jí dávala hodiny zpěvu třeba paní učitelka Renata Slámová. Ale ta odmítla, protože by se hodiny musely odbývat až o půlnoci. A to, jak sami uznáte, není

nejlepší. Jednak by se paní učitelka asi moc nevyspala a jednak by ji klidně mohlo sežrat nějaké strašidlo. Ale stížnosti na zpěv červené paní se množí. Možná nezbude nic jiného, než paní učitelku přesvědčit...

CESTA DO HLUBIN

Mgr. Pavlína Poláčková

PRALESA

Takřka nedotčený prales na Žákově hoře přímo láká k návštěvě, a proto se naše páté třídy spolu s Ekotýmem a žáčky ze slavkovické školy v rámci projektu Les ve škole, škola v lese vydaly na příjemnou procházku po několika kilometrech dlouhé naučné stezce, která byla slavnostně otevřena teprve nedávno - 13. listopadu 2010.

Přírodní rezervace, jejíž součástí je právě prales, je místem, které poskytuje ochranu unikátním přírodním ekosystémům s vzácnými i ohroženými organismy. Přímý vstup do ní není povolen, je tu však šance si ji po hranicích obejít, čehož jsme samozřejmě využili a vyšlápli si s průvodcem nadmíru povolaným – panem Jaromírem Čejkou ze Správy CHKO Žďárské vrchy.

Deset zastavení, deset tematických panelů. Úvodní hovoří obecně o tom, co to vlastně Národní přírodní rezervace Žákova hora je, druhý se zabý-

vá nejdůležitější složkou Žákovy hory, tedy její vegetací a květenou. V pořadí třetí zase

přináší podrobnosti o pralese samotném. Následující pak představuje některé ze živočichů, kteří zde žijí.

Panel číslo pět seznamuje se soustavou chráněných lokalit Natura 2000, šestka se věnuje této oblasti z pohledu houbařského. Svahy Žákovy hory jsou také prameništěm vod, které se nakonec stékají v řece Svratce, a tak je problematika vodstva podrobně popsána na sedmém naučném panelu umístěném velmi symbolicky - v těsné blízkosti Stříbrné studánky.

Osmé zastavení patří hospodářskému lesu, na panelu číslo devět se lze dočíst o historii Národní přírodní rezervace Žákova hora. K této lokalitě

neodmyslitelně patří také ptactvo - těmto tvorům patří poslední desátý panel, který líčí podrobnosti ze života datlů černých, sýců rousných, holubů doupňáků, ale i dalších zdejších obyvatel.

Pak už následovalo prudší stoupání a my se ocitli na samotném vrcholu Žákovy hory, která se vypíná v nadmořské výšce 810 metrů. Přírodní rezervací je už od roku 1933

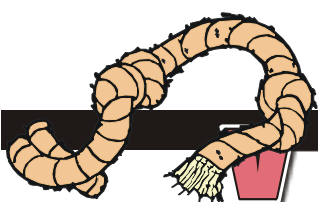
z popudu tehdejších majitelů zdejšího panství – rodu Kinských. Její velmi vzácný pralesovitý porost tvoří hlavně buk, javor a smrk všech věkových skupin.

Zároveň patří mezi 145 významných vrchů na území České republiky, na kterých jsou zřízeny trigonometrické body. Bod má číslo 431, byl zařazen do mezinárodního souborného vyrovnání geodetických sítí

s technickým i vědeckým významem, neboť slouží k průzkumům pohybu zemské kůry a stanovení přesného tvaru země.

Téměř tříhodinová vycházka byla moc příjemná - les voněl jehličím, vítr si pohrával s korunami stromů, sluneční paprsky šimraly na tvářích a nechyběla ani ochutnávka u Stříbrné studánky. Zkrátka a dobře - byl to les všemi smysly...

DEN DĚTÍ

Václav Šebek, 7.B

LANOVÉM CENTRU

1. června na Den dětí se třída 7.B vypravila do lanového centra v Bystřici nad Pernštejnem. Sešli jsme se v 06.40 hodin před vlakovým nádražím. Paní učitelka šla zaplatit lístky, ale paní, co vydává lístky byla moc pomalá, a proto jsme nakonec dostali lístky až ve vlaku.

V Bystřici nad Pernštejnem jsme to měli od vlakového nádraží asi tak kilometr. Došli jsme k lanovému centru, paní učitelka nám to zaplatila a šli jsme na to. Předtím nás paní instruktorka uvítala a řekla nám, jak se co drží a dělá, abychom vše bezpečně zvládli.

Prvně jsme si to všichni vyzkoušeli na malé lanové dráze a ten, kdo to udělal, mohl jít nahoru. Lanové překážky byly super zábava, ale i ti, co se báli výšek, to nakonec zvládli a šli to zkusit.

Byly dva okruhy - velký a malý. Většina šla ten malý okruh, ale pár nejodvážnějších zkusilo i ten velký. Když jsme všichni obešli okruhy, čekal nás skok z dvanácti metrů. Byl výborný a všichni si lanové centrum

moc chválili, zážitků jsme měli opravdu spoustu.

Pak jsme zašli na náměstí na zmrzlinu a ochladili jsme se cákaním vodou v malém vodopádu, který teče přes náměstí.

Nakonec jsme vydali zpátky na vlakové nádraží a jeli jsme domů.

Všichni byli spokojení a šťastní, Den dětí se v 7.B opravdu vydařil.

ŠKOLNÍ LIGA

Mgr. Ivona Kovačičová

Je konec června a tím pádem i závěr letošního (již třetího) ročníku školní ligy. V pondělí 20. června 2011 došlo k vyhlášení výsledků a odměnění nejlepších účastníků. Vzhledem k tomu, že naše sportování podpořil kraj Vysočina, získali medailisté opět krásné poháry, drobné ceny a všichni soutěžící pamětní list a sladkou odměnu.

O co vlastně ve školní lize jde? Těm, kteří soutěží pravidelně, je vše jasné, ale pro ostatní jednoduché vysvětlení. Jednou měsíčně se účastníci sejdou

a změří svoje síly a výkonnost v jednoduchých sportovních disciplínách. Každý výkon je dle umístění obodován a zapsán do celkové tabulky. Výkonů je tedy nakonec deset, ale do celkových výsledků je započítáváno jen osm nejlepších. Mladším ročníkům je u některých disciplín připočítávána bonifikační, aby soutěžící nebyli znevýhodněni.

Pravidelných soutěžících bylo v letošním roce opět kolem čtyř desítek. Více zájemců je z prvního stupně, ale letos byla

poměrně vysoká účast i chlapců z druhého stupně. Průběh celé soutěže neovlivnilo počasí jako loni, a tak vše probíhalo podle harmonogramu. Za pomoc děkuji Anetě Penátové a Martině Lukešové z 8. B.

Díky všem našim závodníkům za společně strávené sportovní chvíle, mnozí z nich už jsou ostřílenými borci a ligu navštěvují pravidelně. Věřím, že se budeme setkávat i v příštím školním roce u dalšího ročníku školní ligy. Přeji všem krásné prázdniny a v září na viděnou.

Výsledky školní ligy 2010-2011

Dívky – 1. stupeň

1.	Simona Hudečková	5.B
2.	Daniela Horváthová	5.B
3.	Barbora Malinová	2.B

Chlapci – 1. stupeň

1.	Martin Dufek	5.B
2.	Jan Liška	4.A
3.	Jan Beneš	2.A

Dívky – 2. stupeň

1.	Kristýna Pejchalová	9.B
2.	Monika Chalupová	8.A
3.	Gabriela Pejchalová	6.B

Chlapci – 2. stupeň

1.	Stanislav Peřina	9.C
2.	Michal Šmída	9.B
3.	Trommelen Philip	7.C

Zdravý kraj
Vysočina

AKCE SE USKUTEČNILA
ZA PODPORY KRAJE VYSOČINA

ČEZ PĚTIBOJ

Dušan Matejka

S MARTINOU SÁBLÍKOVOU

Od 9. června 2011 se naše škola zúčastnila celorepublikového klání škol v pětiboji různých dovednostních, rychlostních a vytrvalostních disciplín pod záštitou společnosti ČEZ a patronátem Martiny Sáblíkové.

Všem, kteří se zapojili, patří velké uznání za zápal a výkony, které podávali. Výsledkem je celkové 13. místo v České republice a 3. místo v rámci Jihomoravského kraje a kraje Vysočina. Vzhledem k tomu, že se jednalo o soutěž, do které se zapojily školy z celé České republiky, je náš výsledek výborný a měl by být povzbuzením pro žáky do dalších sportovních klání. Jsem velmi rád, že se povedlo dosáhnout v některých případech mimořádných výkonů svědčících o tom, že kluci i holky naší školy sportovat umí a chtějí. V jednotlivých kategoriích bylo pořadí žáků následující:

1.-2. třída - chlapci

1. Lukáš Krejčí
2. Jakub Hanych
3. Lukáš Hudeček

1.-2. třída dívky

1. Nikola Havlíková
2. Veronika Šolcová
3. Veronika Košíková

3.-5. třída - chlapci

1. Jaroslav Bartoš
2. Vojtěch Hadač
3. Jiří Šípek

3.-5. třída - dívky

1. Monika Daňková
2. Vendula Blažková
3. Adéla Mojžíšová

6.-9. třída - chlapci

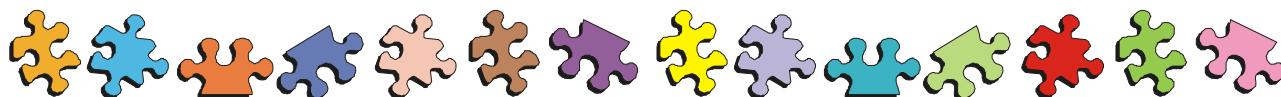
1. Daniel Kotík
2. Vojtěch Rolínek
3. Václav Zdražil

6.-9. třída - dívky

1. Monika Chalupová
2. Kristýna Pejchalová
3. Kamila Tománková

O svém umístění v rámci celé České republiky se můžete informovat na stránkách společnosti ČEZ: <http://petiboj.cezregionum.cz/vysledky.html>

Zde si můžete srovnat i své výkony s Martinou Sáblíkovou a zjistit, jestli se vám ji podařilo v některé z disciplín porazit.

VÝLETY 2011

PRVNÁČCI U KONÍ

PaedDr. Miroslava Kotovicová

Pokud nemáte velké plány na velkou dovolenou, tak na malý prázdninový výlet máme my nejmenší z 1.A a 1.B dobrý a vyzkoušený tip!

To půjdete po zelené turistické značce kolem koupaliště nahoru lesem směrem na Rokytno, ale tomu se Medlovským údolím vyhnete. Po cestě je třeba svačit a pít, neodhazovat odpadky a zvedat nohy ☺. Také je dobré sledovat vysokou zvěř, zajíce, stopy divočáků a prostě se rozhlížet po krajině, která je nádherná.

Cíl naší vycházky se jmenuje Penzion u Martina. Pan Martin je tatínek našeho spolužáka, který má hosty rád a připravil pro nás trampolínu, sportovní vyžití, ale především dva nádherné jezdecké koně.

Každého žáka dvakrát na koně osobně vysadil, aby se mohl pod vedením instruktorky svézt a podívat se na ostatní ze hřbetu koně. Ani paní učitelky nepřišly zkrátka, sebraly odvalu a projely se.

Následovalo pozvání do penzionu na oběd, pití a zmrzlinu. Měli jsme se tak dobře, že jsme raději jeli zpět autobusem, protože přejedené děti by šly domů dlouho ☺. Dík patří majiteli penzionu a všem doporučujeme jeho návštěvu.

DRUHÁCI NA BLATINÁCH

Mgr. Jaroslava Truksová

V pátek 27. května 2011 bylo už od rána velmi zataženo a deštivo – ideální počasí pro školní výlet ☹. Kdo to mohl ale tušit - konec května, to se dá předpokládat, že bude krásně! A taky bylo – ale den před naším výletem! Navzdory počasí se výlet stejně uskutečnil. A jak to všechno viděly děti? Malá ukázka ze slohových prací, které psaly v českém jazyce:

27. května 2011 jsme přišli do školy a šli jsme do třídy. Tam jsme se sešli na koberci a povídali jsme si, jak se máme chovat. Pak jsme šli ke kulturnímu domu. Přijel autobus a jeli jsme do Jezdeckého klubu Blatiny. Tam nás přivítala oslice a kozy. Nasvačili jsme se a šli jsme do stájí. Potom začalo pršet, ale nám to nevadilo a jezdili jsme na koních. Když jsme se povozili, šli jsme na oběd. K obědu byla zeleninová polévka a jako hlavní chod kuřecí řízek a hranolky. Mezi tím nám kozy roztrhaly pláštěnky. Taky jsme krmili psa. Potom jsme si hráli na hřišti.

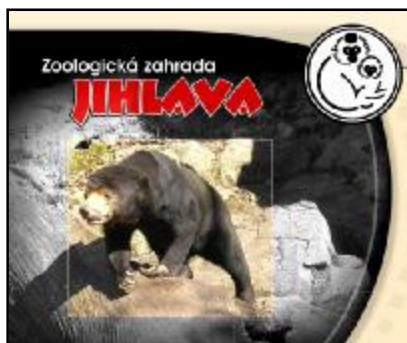
Také jsme se jeli podívat na zámek Karlštejn - byl to lovecký zámek, natáčel se tam jeden díl Četnických humoresek. Tam pan řidič couval a couval a najednou vrazil do rýny. Rozbilo se zadní sklo. Tak nám

přijel náhradní autobus a na zakončení výletu jsme šli do Sněžného do cukrárny. Celý výlet se mi líbil!

Eva Mošnerová, 2.B

TŘEŠÁCI V ZOO

Simona Pivková, 3.B

Ve čtvrtek 19. května 2011 se 3.A a 3.B vydaly na výlet do Jihlavy. Nejprve jsme jeli do jihlavského podzemí, kde ve tmě svítí kameny. Ale to nejzajímavější byla stěna, kde prý byl nějaký duch, a když ses té stěny dotkl, začaly tě brnět prsty nebo tebou prošlo teplo.

Pak jsme přešli do jihlavské ZOO. Tam se nám moc líbilo. Hlavně šelmy a opice, které nosily na břicho malé opičky.

Velký úspěch měly také piraně, které pořád plavaly dokoletka, a krokodýl, který jen ležel ve vodě a koukal, co se

vlastně děje. Ale na co se všichni nejvíc těšili, bylo na-

kupování. A tak dopadl náš výlet do Jihlavy, ze kterého

jsme si dovezli krásné věci i zážitky.

ČTVRTÁCI V PŘIBYSLAVI

Mgr. Ivana Fousková

10. května 2011 se čtvrťáci vydali na svůj školní výlet. Čekal nás krásný slunečný den plný pěkných zážitků, o které se s vámi podělí za všechny Marek Peňáz ze 4.B.

Bylo zářivé úterý. Tento den byl jako stvořený pro náš škol-

ní výlet. Plán byl takový, že jsme měli dorazit do Přibyslavi, ve které byla prohlídka hasičského muzea.

Ještě před touto prohlídkou jsme se vydali prohlédnout si sochu Jana Žižky v parku u

zámku. Žižka seděl na koni, který se nám velice líbil.

Hasičské muzeum bylo plné aut, helem, hadic apod. Náš průvodce nám řekl mnoho zajímavých věcí. Dověděl jsem se víc, než jsem čekal. Pro začátek to byla velická místnost, ve které bylo hasičské auto Praga. V tomto muzeu byly také uschovány husitské věci a zbraně. Velmi mě překvapilo, že v hasičském muzeu uvidíme i věci husitů.

Po prohlídce muzea přišla na řadu svačina na nádvoří zámku. Potom jsme se vydali do cukrárny a hračkárství.

Snědli jsme zmrzlinu a pokračovali autobusem k mohyle Jana Žižky. U mohyly se nám moc líbilo, byla krásná.

Pak jsme se vraceli k domovu. Byl to krásný zážitek, na který nezapomenu.

5.AB NA HRADĚ VEVEŘÍ

Mgr. Pavlína Poláčková

Bum, bum, ratata bum, na vědomost se dává, že na hradě Veverí bude velká sláva...

Jeden z nejrozsáhlejších moravských hradních areálů ležící pouhých 20 kilometrů severovýchodně od centra města Brna. Je posazený na ostrohu nad soutokem řeky Svratky a potoka Veverky. Vznikl zřejmě již na přelomu 12. a 13. století. V pondělí 30. května 2011 se ocitl v obležení žáků 5.A a 5.B, kteří tu byli na svém školním výletě. Byl zde pro ně připravený téměř čtyřhodinový program.

V kupeckých krámcích v místní části zvané Příhradek si mohli vyzkoušet něco z řemeslného umu našich předků - ať už to byla výroba svíček, zdobení látky potiskem nebo uhnětení mýdla. Nechyběla ani žonglérská dílna, historická střelnice s možností vystřelit si z kuše nebo výstavka replik chladných zbraní.

Během doby strávené v celém areálu nás profesionální prů-

vodci provedli zpřístupněnými prostorami hradu. Expozice vedly z velké části místnostmi, ve kterých probíhají rekonstrukční práce. Všem se tak nabídl netradiční pohled na postup oprav i srovnání mezi těmi částmi, které již byly opraveny, ve kterých práce probíhají, a těmi, které na svou obnovu teprve čekají. Kompletní renovace hradních budov, mobiliáře, nádvoří a par-

ků však bude otázkou dlouhých let...

Na závěr všichni zhlédli čtyřicetiminutové divadelní představení O princí Bajajovi. Vybraní zájemci se dokonce samotné hry zúčastnili – v našem případě měli štěstí Jakub Havlíček a Martin Laštovička z 5.B coby rytíři na koních.

VÝLET OČIMA ÚČASTNÍKŮ

Vyráběli jsme si svíčku – namáčeli jsme knot do rozehřátého vosku, vůbec mě to nebavilo – trvalo to moc dlouho. V suvenýrech jsem mamce koupila už hotovou svíčku. Celý výlet se mi líbil – nejvíc bufet a představení O princí Bajajovi.

Soňa Dvořáková, 5.A

Na Veverí se mi moc líbilo brnění a helmy, které jsme si mohli i vyzkoušet. Stříleli jsme z kuše a házeli sekerou. Zajímavé bylo i hradní vězení – šířka zdí byla až 5 metrů. Odtud nikdo nikdy uprchnout opravdu nemohl.

Pavel Horák, 5.A

Na hradě Veverí mě zaujaly všechny ty stánky. V jednom stánku byl pán, který prodával pišťalky ze dřeva. Měl dřívko, na něm

tužkou namalovaný obrázek a pak začal dřívko podle toho obrázku vydlubovat. Bylo hezké, jak to vydluboval. Když to měl hotové, vypadalo to nádherně. Byl to moc hezký výlet.

Vendula Nečasová, 5.B

Na hradě Veveří mají moc zajímavé vězení ve věži. Mohli jsme si vyzkoušet, jakou tmou tam měli vězni – černo-černou ☹. Zaujalo mě, že vězně do vězení nezavírali dveřmi, ale spouštěli je stropním otvorem.

Daniela Horváthová, 5.B

Na Veveří mě bavilo dělat vlastní svíčku – chodili jsme s knotem a namáčeli ho do roztaveného vosku. Hodně jsme se načekali, protože tam byla velká fronta. Chodilo se pořád dokola, tak to docela utíkalo. Bylo to fakt super, svíčku jsem si dokonce vytvaroval, hodně se mi povedla. Měl jsem z ní radost, zkrátka celý výlet byl super.

Martin Dufek, 5.B

VÝLET 5.C DO POLNIČKY

Ve čtvrtek 2. června 2011 se třída 5.C v doprovodu třídní učitelky Marcely Slámové a paní učitelky Zelenkové vypravila na dlouho očekávaný školní výlet. V 6.50 byl sraz na novoměstském vlakovém nádraží, kam se všichni vzorně dostavili včas.

Vlakem jsme přijeli do Žďáru, odkud jsme vyrazili do obce Polnička, ale to už po svých. Cestou jsme se zastavili u sochy s názvem Mamlas, jejímž

autorem je známý žďárský umělec Michal Olšiak. Zde jsme se nasvačili, vyfotili, ale nic naplat, museli jsme pokračovat dál v cestě. Tu nám ještě zpříjemnila zvířata, která se s námi skamarádila. Byli to koně a jeden roztomilý pejsek.

Když naše výprava došla před polednem do cíle, kterým byl areál nazvaný podle restaurace tzv. „Vagón“, trochu nás už bolely nohy. Ale když jsme uviděli lanovku, kolotoče, na-

fukovací hrad, čtyřkolky a další lákadla, na bolest jsme úplně zapomněli. Okamžitě jsme se na všechny atrakce s chutí vrhli.

Po chvíli nás však zmohl hlad, proto se u okénka restaurace, která je zřízena ve skutečném železničním vagónu, nahromadila fronta a začali jsme plnit naše břicha různými dobrotami. Pak jsme se přesunuli na nádražíčko, zakoupili lístky a užili jsme si jízdu místním vláčkem. K naší velké radosti přispěl i tajemný podjezd pod tunelem.

Možná ani nevíte, že se v tomto areálu dá navštívit i „Ráj zvířátek“. Majitel této mini zoo nás seznámil se všemi jejími obyvateli a popsal nám i osudy některých z nich. Viděli jsme voliéry s ptáky, kozy, ale největší překvapení nám pan průvodce přinesl v batohu přímo z jeho domu. Byli to hadi!

Je až neskutečné, že si většina z nás hady osahala, někteří si je dokonce dávali i kolem krku. Samozřejmě jsme se ale mnozí hodně báli. Očekávali

jsme, že budou pěkně slizcí, ale vůbec nebyli. Nastal však čas odchodu, museli jsme se rozloučit a vyrazit zpět. Cestou jsme se zastavili u další Olšia-kovy sochy. Byl to hraniční kámen Čech a Moravy se sym-bolickými sochami lva a orlice.

Když jsme došli do Žďáru, zamířili jsme do kulturního domu, kde právě probíhá vý-stava s názvem Modelové krá-lovství železnic. Jde o největší výstavu svého druhu na Vyso-čině a ve zmenšené podobě jsme objevili i novoměstské nádraží a Ski hotel. Moc se nám zde líbilo.

Před samotným odjezdem do-mů jsme si ještě na žďárském náměstí koupili dobrou zmrzli-

nu a potom jsme už zamířili k vlaku. Po příjezdu do Nového Města jsme se po dlouhém dni rozešli domů sice unaveni, ale odnášeli jsme si spoustu krás-

ných zážitků z vydařeného školního výletu.

Monika Daňková, 5.C

Adéla Mojžíšová, 5.C

6.A NA VÝLETĚ V BRNĚ

Iva Mrkvičková, 6.A

1. června 2011 jsme byli s naší třídou na výletě v Brně. Jakmile jsme dorazili na nádraží v Brně, vydali jsme se na náměstí, kde jsme měli rozchod. Všichni jsme se rozutekli, ale

za chvíli nadšení skončilo, protože nám začalo pršet. Po-tom jsme nakoukli na brněn-ského draka a pokračovali na výstavu ryb. K vidění byla spousta krásných ryb a dalších

živočichů. Některé byly malé a jiné zase větší. Jeden kapr měl asi přes 40 cm. O zábavu jsme měli tedy postaráno.

Po krásné prohlídce následova-la cesta do brněnské ZOO. Když jsme prošli vstupním průchodem, objevila se před námi dlouhá cesta, na které toho k vidění moc nebylo. Ale potom se nám ukázala pravá stránka této zahrady a na nás začala pomalu vykukovat zví-řata. Byli to například lední medvědi, pár orlů a další. Mohli jsme se jít také podívat do části ZOO, která byla věno-vaná především dětem. Tam jsme si mohli prohlédnout ko-ně a minikoně, kteří se nechali pohládit.

Čas nám utíkal, a tak jsme se vydali zpátky k bráně. Ale

i tam bylo o zábavu postaráno. Všichni jsme měli možnost se vyfotit a koupit si různé pohlednice, plyšáky, přívěsky a další suvenýry na památku. Na zpáteční cestě ze ZOO nás potkal silný déšť, který nás už neopustil. Tak jsme uvízli na

vlakovém nádraží. Naštěstí tam byla spousta stánků, a tak jsme se mohli jít podívat, co kde prodávají. Musím přiznat, že se asi všem nejvíc zalíbil stánek s brýlemi, kde si několik žáků takovouto ozdobu na oči koupilo.

Čas uběhl a my jsme už nasedali do vlaku, který nás odvezl do Nového Města na vlakové nádraží, kde se už každý vydal svojí cestou. Výlet se, pokud vím, všem zúčastněným líbil a máme na něj živé vzpomínky až doteď.

ADRENALINOVÁ KOUPEL 6.B

Mgr. Petr Smékal

To jsem se jednou rozhodl sestavit výlet v adrenalinovém duchu. No, výlet je vlastně pro učitele vždycky takový adrenalin. Celou dobu člověk trne, aby dovezl domů stejný počet dětí (ani víc, ani méně), jaký s ním ráno první den nastoupil do vlaku. Když se zadaří dodr-

žet počet dětí a žádné z nich není příslušník cizí školy či opilý bezdomovec, který nešel odehnat, je vyhráno. To si pak člověk oddechne. A když dokonce nikdo neutrpí ani žádnou fyzickou újmu (puchýře nepočítáme), může se výlet pokládat za úspěšný.

Nicméně letošní výlet 6.B byl v duchu adrenalinu i pro žáky. Všechno začalo celkem normálně. Ráno nastoupili všichni včas s paní učitelkou Janíčkovou do vlakového expresu směr Žďár nad Sázavou. Ve Žďáře ale proběhl zrychlený přesun do rychlíku směr Brno.

A co čert nechtěl - počítám děti, co nastupují do vlaku, a...19! Což je divné, protože by nás mělo být rovných dvacet. Na popud paní učitelky

výprava vydala do lanového centra. Lanové centrum bylo jedním slovem nářez. Po krátké instruktáži o bezpečnosti jsme si nasadili helmy. To byla

silné utažení popruhů... Holky kupodivu ne..., no to jsou věci ☺.

Prvním silným zážitkem byl lanový přejezd nad řekou Svratkou. Fakt HUSTÝ. Všichni absolvovali bez zranění, ale už tady bylo jasné, že mezi sebou máme slabší povahy. Po krátké instruktáži o tom, jak se máme jistit a sjíždět přes překážky a... no prostě o všem možném, se šlo na věc. Celá trasa měla 33 překážek (4 lanové přejezdy). Lana byla zavěšená ve výšce 3-7 metrů nad zemí. Celkem jsme absolvovali 356 metrů. Překážky byly všech možných tvarů i obtížností. Na internetu uvádí, že trasa trvá dvě hodiny. Nám to trvalo hodiny tři. Ale myslím, že to za to stálo.

Mě osobně tedy nejvíc bolely hlasivky od toho, jak jsem se pokoušel dodávat odvalu některým jedincům, co chtěli

ještě běžím do kupéček provést přepočet, protože i mistr matematik se někdy utne. A co byste řekli? Fakticky devatenáct. Tudíž problém...

ta příjemnější část. Potom nás totiž začali utahovat do postrojů s karabinami a chlapecká část výpravy si stěžovala na

Paní učitelka využila svého kouzla a poprosila pana průvodčího, aby posečkal s pískotem na strojvedoucího, protože nám jeden kus chybí. Jistě byla odhodlaná držet rychlík i za zadní nárazník. Já už málem běžel nazpět do vestibulu nádraží a najednou na druhém schodišti vidím zaběhnout ovečku. Tedy spíš berana. Pavla, který se nechal při výstupu z lokálky od města strhnout davem a hodlal jít jinam. Všechno naštěstí dopadlo dobře, a tak rychlík nenabral ani minutku (téměř) zpoždění.

První naše kroky v Brně směřovaly do McDonalda na Svobodáku. S břísčky plnými zmrzliny, hambáčů, koktejlů a jiných „zdravých“ dobrůtek se

dráhu vzdát. Taky jsem se snažil vnučovat rady (dobře míněné, pochopitelně) ostatním nešťastníkům visícím na laně, kteří vypadali, že tam budou viset do zimy a že se postupně změní v krápníky.

Musím říct, že to zvládli všichni (téměř) na jedničku. Někdo překonal sám sebe a o to asi šlo. Když člověk překoná strach ať už z výšek nebo z něčeho jiného, změní ho to k lepšímu. Jediná výtky z mé strany – proboha, človíčky, začněte sportovat nebo z některých z vás budou za chvíli

jen gaučové povaleči. Kolo, míč, brusle... Ale to je jen taková moje malá odbočka.

Protože se program o hodinu protáhl, hrozilo, že nestihneme slíbený akvapark, což by byla tragédie mezinárodního rozsahu. Proto jsme hromadně volali domů rodičům, že si výlet o hodinku protáhneme. Nikdo z rodičů nebyl proti. Bohužel díky mé chybě jsme si stříhli malou vyhlídkovou jízdu Brnem. Ale už napodruhé ☺ se nám povedlo trefit správný směr trolejbusu, a tak se nakonec 6.B i vyráchala.

V akvaparku to bylo příjemné osvěžení po celodenním páráku. Přestože lanové centrum bylo hezky ve stínu v lese, vedro nás zmohlo. Krásně osvěžení, umytí, spokojení a plní zážitků jsme bez problémů chytili rychlík, který měl 10 minut zpoždění, takže ve Žďáře opět následoval zbesilý úprk na vlak. Tentokrát do Nového Města.

Protože jsme dorazili všichni v pořádku, považuji výlet za více než zdařilý.

6.C V ZOO A V BONGU

Anna Truksová, 6.C

31. května 2011 jsme se sešli v 7:40 u vlakového nádraží v Novém Městě na Moravě. Pan učitel Matejka tam byl jako první, takže tam s námi čekal na posledního a tím byla paní učitelka Renata Slámová. Jakmile jsme se dozvěděli, že už jde, začali jsme stopovat, jestli to stihne. A samozřejmě to paní učitelka stihla ☺.

Když jsme byli všichni, dostali jsme instrukce, kam pojedeme, jak dlouho atd. Potom jsme šli čekat na vlak. Když přijel, všichni se hrnuli, aby obsadili nejlepší místo, ale bylo nám řečeno, že jedeme jen deset minut, takže si máme sednout, kde bude místo. Jeli jsme vážně krátkou chvíli, ale zato jsme toho stihli docela hodně - poslouchat mp3, hrát hry na mobilu a tak...

Přijeli jsme do Žďáru nad Sázavou a hned jsme přestupovali na další vlak, tentokrát už do

Brna. Vstoupili jsme do vlaku a měli jsme prý obsadit první tři kupé. Jenže nebylo místo, protože tam byla další škola. Během cesty jsme si zahráli mnoho her - třeba na reportéra, abecedu...

Když jsme dorazili jsme na hlavní nádraží do Brna, vystoupili jsme a nasedli do šali-

ny. Asi po dvaceti minutách jsme dorazili do ZOO. Nejprve jsme šli ke lvům. Bylo to do kopce a někteří už začali nadávat, že dál nejdou. Došli jsme ke lvům a tam jsme se domluvili, jak to bude dál. Vytvořili jsme skupinky a rozešli jsme se. Naše skupinka chtěla stihnout vláček, ale neměli jsme

lístky a už bylo obsazeno, tak jsme se museli šlapat po svých.

Vydali jsme se nahoru, kudy šli všichni. Po cestě jsme potkali surikaty, velbloudy a mnoho dalších zvířat, ale stejně naši skupinu víc jak ZOO uchvátilo hřiště. Ale abychom to stihli, nemohli jsme se zdržovat tak dlouho. Obešli jsme skoro celé ZOO a po nějaké době jsme se vrátili tam, kde jsme měli sraz. Ale jako správní turisté jsme si museli jít něco koupit a naše skupinka se taky rozhodla, že koupí dárek pro naši třídní paní učitelku, která s námi na výlet nejela. Nakoupili jsme, a protože bylo zbývalo nějakých deset minut, tak jsme se šli ještě projít a u nejbližší hospůdky jsme našli paní učitelku a pana učitele, jak si popíjí kávičku a pití. Uplynulo deset minut a

všichni se sešli na našem srazu u lvů.

Vydali jsme na další putování po Brně - tentokrát byl na řadě autobus. Jeli jsme půl hodiny. Někoho to už nebavilo, jiní zase vyhlíželi z okna. Dorazili jsme na zastávku a k Bongu už jsme museli jít sami. Došli jsme k takovým velkým továrnám a za nimi se schovávalo Bongo. Prvně nás tam nechtěli pustit, ale paní učitelka to domluvila. Sedli jsme si ke stolu a dívali se na všechny ty atrakce. Když řekli: „Můžete!“ vtrhli jsme tam jako nějaká divoká zvěř!

Všichni museli vyzkoušet všechno - tobogány, trampolíny, skluzavky, všelijaké prolézačky... A nesmím zapomenout na horolezeckou stěnu. Zavelelo se, že už půjdeme, tak jsme se museli převléct, pře-

zout a nakoupit, co ještě chceme - jako třeba ledovou tříšť na cestu. A začalo bloudění! Šli jsme na zastávku, ale to nebylo to pravé, a tak jsme se museli ptát na cestu - tedy paní učitelka. Pán jí ukázal cestu na zastávku šaliny a šlo se.

Konečně jsme dorazili na správné místo, nasedli do šaliny a skončili na hlavním nádraží. Přijel vlak a dočkali jsme se toho, že si naše skupinka mohla sednout pohromadě. Sedli jsme si a začali dělat blbosti. První blbost byla, že nejmenovaná osoba házela bonbóny po střeše kupé, tak jsme je tam pak sundávali. Byla to sranda! Dorazili jsme do Žďáru a já vystoupila, ale děcka jely do Nového Města. Výlet byl bezvadnej!

7.A NA ZUBŠTEJNĚ

Michal Kyselý, 7.A

Ve dnech 2. a 3. června 2011 vyrazila 7.A na školní výlet.

Přes Bystřici nad Pernštejnem, kde jsme navštívili hornické

muzeum, jsme pěšky vyrazili směr Zubštejn. Šlo se nám celkem v pohodě (až na bágly na zádech) z kopce do kopce lesními pěšinami, sluníčko svítilo, klíšťata lezla, tak co víc si přát.

Po náročné cestě a absolvovaných asi 10 kilometrech jsme konečně dorazili na místo určení - penzion Zubr v Ujčově. Paní učitelka nám rozdělila pokoje, kde jsme se ubytovali a chvíli si odpočinuli.

Poté někteří koukali na televizi a ti neunavitelní hned vyběhli blbnout ven. Pravda je, že my kluci jsme jak neřízené střely.

Zažili jsme vskutku rušné odpoledne a pan vedoucí měl s námi velkou trpělivost. Výčet následných akcí: propíchnutý míč, rozbité okno, zalomený klíč v brance, preparace klíšťat, likvidace pavouků. Za

nešťastné nehody jsme se omluvili, škody zaplatili a pan vedoucí to vzal sportovně. Odměnil se nám výbornou večeří, pak následovaly společné hry a opékání buřtů.

Další den nás čekala Vířská přehrada a pěškobusem na rozhlednu Karasín. Výlet se nám líbil. Domů jsme přijeli příjemně znaveni s pocitem, že jsme schopni absolvovat střední fyzickou zátěž bez úhony.

7.B VE SKLENÉM

Leona Vedmochová, 7.B

7. června 2011 jsme se brzy ráno všichni sešli u vlakového nádraží. Táta jednoho našeho spolužáka nám naložil naše batohy. Jela s námi naše třídní paní učitelka Hnízdilová a paní učitelka Knapčoková, kterou máme na matematiku.

Když jsme byli všichni, nastoupili jsme do vlaku a jeli do

utvořit věty. Bylo to trochu těžké v tom, že jsme na to neměli příliš mnoho času.

Dále jsme se vypravili na Žákovu horu. Když jsme vycházeli ten úmorný kopec, tak jsme s holkama nadávali a pořád jen říkali: „Panebože, kdy už ten hroznej kopec skončí?“ No každopádně když jsme ho

umělců, kteří dělali blbosti, až spadli. Šli jsme dál a měli jsme další úkol. Paní učitelky nám daly těžkou kládu a měli jsme ji dohodit co nejdál. Velikou převahu mělo družstvo kluků, proto holky měly jeden hod navíc, ale nám to bylo houby platný, protože vyhráli stejně kluci.

Přišli jsme ke Stříbrné studánce, kde jsme se někteří napili. Blízko studánky v lese jsme měli zadaný další úkol. Měli jsme postavit co nejvyšší stříšku. Všichni najednou běhali po lese jako blázni a tahali za sebou pokácené stromky, které potom postavili o strom nebo je nějak upevnili do země. Paní učitelka si to sice takto nepředstavovala, ale nakonec nám to všem uznala.

Když jsme přišli k lavičkám, dostali jsme papíry a v nich spočíval další úkol. Měli jsme napsat odpovědi na otázky ohledně krajiny, kterou jsme procházeli. Řekla bych, že tenhle úkol spoustu lidí moc nenadchnul, protože jsme jednou za čas museli namáhat naše mozky.

Potom jsme konečně došli do Skleného u Fryšavy, ubytovali jsme se a byla jsem překvapená, jak to tam hezky vypadá.

Žďáru nad Sázavou. Pak jsme cestovali autobusem, vystoupili jsme na Cikháji a dál šli pěšky. Rozdělili jsme se do družstev a paní učitelky nám dávaly různé úkoly. Prvně jsme měli utrhnout rostliny, u kterých známe jejich název, a z jejich začátečních písmen

vyšli, tak jsme si sedli a ani se nehli. Společně jsme se vyfotili a holky se tam jako vždy hihňaly.

Pak přišel na řadu další úkol. Měli jsme přejít velice dlouhou kládu. Nebylo to tak těžké, skoro všichni to zvládli bez problémů - kromě některých

Všichni jsme byli šťastní, že jsme se mohli převléknout a chvíli si odpočnout, a říkali jsme si: „Ještě že jsme s sebou nemuseli táhnout ty těžký bággle, to by bylo hrozný“. Když jsme si oddychli, vyrazili jsme k rybníku Sykovec.

Spousta lidí neměla plavky, tak se koupali v tričku a kraťasech. Bylo velké teplo, takže jsme skoro nikoho nemuseli nutit, aby šel do vody. Hráli jsme vodní válku, holky vlezly na ramena klukům a mezi sebou jsme se shazovali. Já jsem vždycky padala dopředu, takže jsem Davidovi lámala krk a druhý den ho z toho bolel.

Potom jsme se navzájem potápěli. Lašty nabral do flašky pijavici, která nás skoro všechny polekala, a nechtěli jsme už jít do vody. Nakonec jsme si řekli, že na to kašleme a že nám stejně nic neudělá. Znovu jsme se navzájem potápěli a Vendy mezi tím šla k její mámě, která tam náhodně poblíž ležela na dece, a donesla nám jídlo. Se všemi se podělila.

Když jsme se všichni pořádně nalokali vody v rybníku a odřeli si kolena, šli jsme zpátky. Holky si od kluků půjčily trička, protože jim byla zima. Holky prvně říkaly, že si asi nebudou namáčet vlasy, ale to se prostě nedalo. Po cestě jsme měli nasbírat co nejvíce dřeva. Po návratu jsme se šli prvně osprchovat. Měli jsme splnit další úkol. Družstvo mělo vymyslet například nějaký tanec, zpěv, modní přehlídku atd. Družstvo s názvem Drdlovci vymysleli tanec. Další družstva s názvem Davidovci a Žakovci vymyslela modní přehlídku, ale ne jen tak ledajakou. Mi-

mochodem - do družstva Žakovci jsem patřila já, takže vám to popíšu přesně do detailů.

Holky se převlékly za kluky a kluci za holky. Nakonec jsme se rozhodli, že to spojíme a budeme vystupovat obě družstva společně. Nejlepší byl Zdeněk Pliska. Holky mu půj-

čily růžové rifle, oranžovou mikinu, podprsenku a já jsem mu půjčila tričko a deštník se srdíčkama. Čekali jsme, jak v tom bude Zdeněk vypadat. Když jsme ho viděli, jak k nám přišel s chůzí top modelky, zůstali jsme s pusou otevřenou a já si řekla: „Tak to je bomba!“.

Vyšla jsem se Zdenkou jako na modní přehlídce. Byli jsme totální opak - já jako tvrdák, který pořád říká: „To je fakt hustý“. Zdeněk!!!, který vypadá jako holka!. Když ho (mě) všichni uviděli, tak smíchy brečeli. Vendula, ta zase vypadala jako její bratr a mě si pořád pletli se Zdenkem. Všichni vypadali naprosto k nepoznání.

Přišel večer, rozdělali jsme oheň a opékali jsme buřty. Když jsme se všichni najedli, paní učitelka nám řekla horor. Já osobně jsem ho slyšet nechtěla, tak jsem si zacpala uši, ale jen jsem slyšela, že když ho paní učitelka dořekla, tak všichni začali křičet. Jakmile padla půlnoc, všichni jsme už

pomalů usínali, někteří už dokonce spali. Probudila jsem se ve tři hodiny, protože jsem slyšela, jakoby někdo venku do něčeho pořád mlátil. Řekla jsem potichu: „Holky, spíte?“ Nikdo nic neřekl. Najednou jsem to bušení slyšela ještě hlasitěji. Slyšela jsem jenom tlukot svého srdce a ani jsem se nehnula. Potom už jsem se natolik bála, že jsem hlasitě řekla: „Domčo, vstávej!“ Domča se probudila a já jí řekla: „Slyšíš to bouchání?“ A ona na to: „Jo, ježiši, co to je?“ Já řekla: „To by mě taky zajímalo.“ Šla jsem si lehnout k Domči a do pěti hodin jsme si povídaly a v půl šesté jsme teprve usnuly.

Ráno jsme byly totálně unavené. Všem jsme řekly, co jsme v noci slyšely, a nakonec se zjistilo, že to byly obyčejné dveře, které tam celou noc bouchaly. Celé dopoledne jsme pak společně hráli přehazovanou a ringo. Jednou Domča

hodila takovou pecku, že když jsem to chytla, udělala jsem kotrmelec. Všichni se tomu hrozně smáli a já taky. Pak jsme šli na oběd, který nám všem moc chutnal.

Po obědě jsme si šli ještě něco zahrát a pak jsme vyrazili

zpátky do našich domovů. Cestou nás chytl hrozný liják. Všichni jsme byli mokří od hlavy až k patě. Bylo to tam sice super a máme spousty vzpomínek, ale jak se říká, doma je doma.

7.C OPĚT NA KOLECH

Aneta Dufková, 7.C

Našemu výletu předcházela už nedělní „sraz na Moodle“, kde jsme měli poslední možnost se pana učitele zeptat na (inteligentní) dotazy (jako třeba: „Fakt musím mít tu reflexní vestu?“).

V pondělí 6. června 2011 jsme ani neměli možnost si přispát – už o půl osmé jsme museli být před školou. A kdo přišel jako poslední? No hádejte... Jasně že učitelé, i když výjimečně to nebyl pan učitel Sláma, ani paní učitelka Marcela Slámová. Ti přišli společně se zpožděním asi tři minut, ale úplně poslední dorazil pan učitel Matejka. Pak už jen kontrola vybavení (helmy a reflexní vesty, které nám moc slušely), určení pořadí (které se nedodržovalo) a vydali jsme se na cestu.

První problémy nastaly kousek za koupalištěm. Byl před námi prudký kopeček v lese a začala se zde projevovat řetězová reakce. Jeden zastavil uprostřed kopce, za ním další, další a další... A kdo za to mohl? Samozřejmě že ten první, tomu si všichni stěžovali ☺.

Skoro celou cestu tam jsme jeli lesem. To mělo své výhody (příjemný chládek), ale i nevýhody (špatný terén). No jen si to zkuste, takovej kopec s kameny a kořeny, kdy si myslíte, že nedojedete dolů živí. Jednou jsme dokonce museli podjíždět

závoru, jindy projíždět potokem. A když docházely síly, náš pan učitel nám ukázal, jak si doplnit energii pomocí mravenců. Zkoušelo to jen pár odvážných, kteří tvrdili, že to pomáhá.

Pan učitel Sláma nám pořád říkal, že už je to za rohem (ale naznali jsme, že to muselo být aspoň 100 rohů, když už to říká tak hodinu), ale když už zbývaly opravdu jen asi dva kilometry, rozdělili jsme se na dvě skupiny. Ta první, nabitá energií (byli zde samozřejmě i jedinci posílení mravenci),

jela na kole (překvapivě...☺) a ta druhá šla pěšky a vedla kolo. Teda aspoň říkali, že půjdou pěšky, ale nějak se mi

víte, že je to nudistická pláž, vy tam taky chodíte☺?). Byla však přesně na opačné straně, než jsme byli my, což bylo

to nezdá, protože to stihli nějak rychle.

A kam jsme to vlastně dojeli? K hrochovi. Néé, nejeli jsme do zoo... Zastavili jsme u hrocha – přesněji řečeno mezi kašnou s hrochy a hotelem U Hrocha ve Škrdlovicích. První úkol byl rozdělit si pokoje. Docela mě překvapilo, že neproběhly žádné hádky typu: „Ale já chcu bejt vedle něho! A tohle je můj kámoš, tak proč je tak daleko ode mě?“ Některé pokoje spojené dveřmi se dalyodemčít a tak spojit. V mém případě to však nešlo, protože učitelům se nějak nelíbilo, aby holky měly spojený pokoj s klukama. Tak jsme komunikovali aspoň poštou posílanou pode dveřmi.

Odpoledne jsme měli jet opět na kole, ale pro naši velkou únavu jsme se vydali jen pěšky k Velkému Dárku. Pan učitel Sláma nám zde ukázal nudistickou pláž (pane učiteli, jak to

některým velmi líto.

Po večeri jsme šli ještě k ohni opékat párky. Platilo zde zajímavé pravidlo – pokud bude chtít nějaká holka opéct párek, vybere si kluka, který jí ho

opeče, a ten nesmí odmítnout, jinak bude v trestu – zjednodušeně: kluci slouží holkám.

Pak jsme šli na fotbal. Do velmi vyrovnaného boje se zapojily i holky (i v žabkách) a některé (no dobře, byla to jen jedna, no...) se zasloužily i o gól. Následovala diskotéka. Musím říct, že počty tancujících holek a kluků se téměř rovnaly. Našli se samozřejmě i takoví, kteří se jen dívali a nenechali se dotáhnout na parket ani pod přemlouváním paní učitelky Slámové. Všechny ale okouzila barevná světýlka, a dokonce i mlha. A také se zde představil skvělý DJ - pan učitel Sláma ☺.

Zakončením dne měl být film, který se ale nekonal, protože už bylo moc pozdě. No, pozdě... Myslím, že bychom to ještě stihli, protože teprve o půl jedné chodil pan učitel po pokojích s tím, že už bychom měli fakt zhasnout světla (a televizi samozřejmě) a jít spát. Upřímně - na noc jsme samozřejmě měli jiné plány, jenže...

Na chodbě byla světla reagující na pohyb, a když se rozsvítilo, bylo to v pokojích pode dveřmi vidět. Než učitelé

usnou, se nám čekat nechtělo, tak jsme museli jít spát.

Při dopoledním minigolfu se projevilo, komu se zavírají oči tak, že se ani nemůže trefit do míčku ☺. Největší minigolfovou překážkou byl záchod. Možná vám to zní trochu divně, vždyť i my jsme se zasmáli, když jsme se navzájem ptali: „Byls už na záchodě? A dals to?“ A nejlepší hráči měli slíbený zmrzlinový pohár, ale protože se o něj nepřihlásili a pan učitel na to zapomněl, měli smůlu.

Osvěžením v parném dni (počasí nám vyšlo skvěle, dokonce mám i bílý pruhu na rame-

nou od trička ☺) byla koupel v kašně, a i když se mohlo jen po kolena, kolikrát v životě se vám ještě povede koupat se s hrochem?

Na závěr jsme se vydali na hřiště kousek za Škrdlovice zahrát si fotbal a vybíjenou – každý si vybral to, co má radši. Pak už zbýval jen oběd, úklid pokojů, balení, společné foto a odjezd domů. Ještě než jsme vyjeli, byli jsme zastrášení pětikilometrovým kopcem, ze kterého se vyklubala téměř rovinka, ale zpáteční cesta byla lehčí – kratší a v lepším terénu. Nemohli jsme moc zastavovat, protože nás cestou chtěly sníst různé mouchy, které nás za

jízdy nestíhaly. Nejvíce se nám líbil závěrečný kopec dolů, při kterém jsme měli dodržovat rozestupy dva metry (které se u většiny změnily asi ve 40 cm). Pak už jsme byli ve Městě. Trochu škoda, ta zpáteční cesta byla nějaká krátká.

Před školou jsme porovnali čísla na svých tachometrech a shodli jsme se asi na 50 kilometrech (flákači měli jen 49). Pak už jsme ze sebe jen strhli reflexní vesty (někteří dokonce se slovy: „To už si na sebe nikdy nevezmu!“) a odjeli jsme každý svým směrem domů.

VÝLET 8.A DO BESKYD

kolektiv třídy 8.A

Konec školního roku se neúprosně blíží a s ním tradičně přichází čas výletů. Třídy opouští školní lavice, aby si na chvíli oddechly od písemek, zkoušení a domácích úkolů, a vyrazí za hranice školy, města nebo kraje.

I my nejsme výjimkou. V předchozích dvou letech jsme se „toulali“ po okolí Nového Města, v letošním roce jsme se

odvážili o kousek dál – do Beskyd. Spíše tedy paní učitelky Renata Slámová a Eva Fícová se s námi odvážily ☺,

protože ne všichni jsme svatouškové, tudíž jistá dávka jejich odvahy byla na místě. A my si toho vážili a výlet si bez jakýchkoliv problémů užili. A že toho nebylo málo!

Ve středu ráno na nás se svým minibusem čekal sympatický řidič Jura. Všichni jsme ho tak mezi sebou důvěrně oslovovali. Prostě náš Jura! Ten nás zavezl do Loštic. Cože tam? Nevíte? Proslulost Loštic je spjata s výrobou známé speciality, jejíž výrazná vůně má své zastánce i odpůrce. Jedná se o pravé olomoucké tvarůžky (syrečky). V objektu Wesselsovy firmy bylo zřízeno muzeum, kde jsme se dozvěděli informace o dřívějších i sou-

časných výrobních postupech, a navštívili jsme i podnikovou prodejnu v sousedství.

rádi, že stojíme pevnýma nohama na zemi. Snad tedy někdy příště...

Z Loštic mířila naše cesta do města Olomouce. Paní učitelka nás seznámila s historickými zajímavostmi a skvosty, ke kterým patří sloup Nejsvětější trojice a olomoucký orloj z 15. století. U orloje jsme se dostali do spárů regionální zpravodajské televizní sítě R1, která nás, turisty, vyzpovídala. Vlastně jen Martinu Tatičkovou a paní učitelku. Ostatní utekli!

Z Olomouce jsme jeli směr Frenštát do Trojanovic, kde jsme se ubytovali v hotelu Beskyd. Po krátkém odpočinku jsme prozkoumali okolí a v korunách stromů objevili Tarzánii, největší lanové centrum v ČR, nabízející hned několik překážkových tras včetně té nejtěžší adrenalinové pecky, kdy se lezec pohybuje ve výšce 165 metrů. Zde jsme si uvědomili, že některé překážky vyžadují nejen značnou fyzickou sílu a obratnost, ale i dostatečnou dávku odvahy, a byli

Druhý den nás čekala náročná celodenní túra. Vlastně mnozí z nás ani netušili, jak náročné

bude v tom horkém dni zdolávat horu Radhošť a pěšky putovat do Rožnova. Na Pustevny nás vyvezla lanovka a my si mohli užít nejen pohodlnou jízdu, ale i pohled na okolí z ptáčích perspektiv. Mnozí z nás jeli lanovkou poprvé ve svém

životě, tak překonávali nejen strach z výšky, ale také z nastupování a hlavně vystupování. Strach mnohých byl takový, že se při výstupu nemohli ani hnout a seděli přikováni v lanovkové sedačce, dokud ji obsluha nezastavila ☺. Vid', Jiříku! Nebo jsi chtěl jet zpátky? Z kopce dolů ☺?

Kromě památné sochy pohanického boha úrody Radegasta a sousoší věrozvěstů jsme na túře napříč Radhoštěm narazili na poutní místo viditelné z velké dálky. Byla to kaple sv. Cyrila a Metoděje, odkud se nám otevřel jedinečný rozhled. Po červené značce jsme se vydali do Rožnova. Trasa je sice dlouhá 8 kilometrů, ale v dobrém úmyslu, že si cestu zkrátíme, jsme zabloudili a problém byl hned na světě. Žádných 8 km! Ale ani se ne-

ptejte, kolik... Sami nevíme.

Do rožnovského Valašského muzea v přírodě jsme dorazili unaveni a vyčerpani, takže exponáty v Mlýnské dolině, pocházející ze 17. století – lisovna, pila a mlýn, byly viditelně méně opotřebované než

my ☺. Mlýnské kolo se točilo, pila řezala, lisovna lisovala – ale my to únavou ani nevnímali, vlastně nám to bylo jedno! Nejvíce jsme se už těšili na osvěžení do aquaparku ve Frenštátě. Jedině tam směřovaly naše myšlenky a paní průvodkyně to poznala - pilu „po-

pohnala“, mlýn zastavila a duchaplně uznala, že nás nebude dlouho trápit svým výkladem. Zlatá to žena!

Aquapark byl obrovským osvěžením po celodenním výletu. Plně jsme si užili všech vodních atrakcí – tobogánu,

skluzavky, proudového kanálu i podvodních masáží. Rázem jsme zapomněli na naši únavu. Čekal nás poslední večer před odjezdem domů. Ten jsme věnovali fotbálku na místní hřišti, do kterého se zapojily i holky.

A byl tu poslední den, kdy nás čekala návštěva skokanského areálu na Horečkách a prohlídka unikátního Technického muzea v Kopřivnici, kde si přišli na své hlavně kluci.

Z výletu jsme se vrátili unavení, ale určitě spokojeni a plni dojmů. Jednomu utkví v paměti lanovka, druhému aquapark, třetímu „noční ponocování“ na pokoji, jiného budou ještě dlouho bolet nohy po náročné túře. A našim učitelkám určitě utkví v paměti, že jsme vše v pohodě zvládli. A slibujeme, že zvládneme i příští rok!!!!

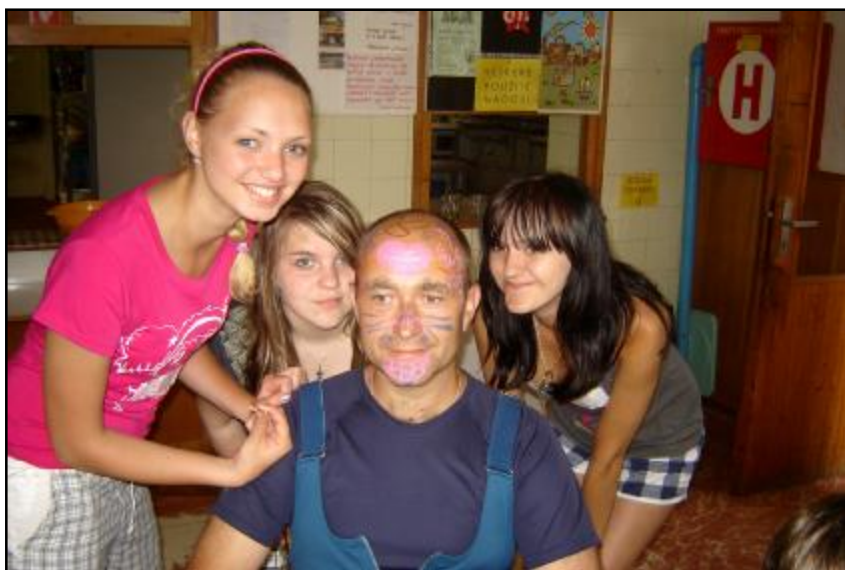
NESMĚŘ ANEB 8.B V AKCI

Vendula Svobodová, 8.B

Plány na letošní výlet se nám rodily v hlavách už od září, ovšem teprve 1. června 2011 je všichni zrealizovali. Všechno to začalo v 6.00 na vlakovém nádraží v Novém Městě na Moravě. Většina z nás byla obtěžkána krosnami a ověnčena taškami s různými dobrotami, na které maminky nemohly zapomenout. Netrpělivě vyhlíželi poslední opozdilce z 8.B. Když jsme byli všichni, pan učitel Jurek zavelel „nástup“ a dveře se za námi zavřely. Tím začaly tři dny plné srandy a radosti.

Naše cesta vedla z Nového Města do Žďáru na Sázavou, kde už čekal pan učitel Matějka, který měl snad krosnu větší než my všichni dohromady ☺.

Když se pan učitel ujistil, že má opravdu jednadvacet dětí a žádné nechybí ani nepřebývá, přemístili jsem se k nástupišti číslo 3 a čekali na rychlík ve směru Křižanov a Velké Meziříčí. Cesta utekla rychle a každý ji trávil po svém, ale vysmátí vylezli z vlaku snad všichni.

Do kempu to byl pěkný kus cesty a není divu, že když jsme dorazili, měl každý tak akorát náladu na to si jít lehnout a pořádně se vyspat. Ale to nešlo. Čekal na nás totiž Ezop, který připravil stmelovací hry pro kolektiv. Hry byly v podobě přelézání provazů, pletení vánoček či malování po těle a obličejích. Dopoledne uteklo celkem rychle a přišel čas oběda. Nad sekanou, kterou pro nás připravili k obědu, ovšem ohrmoval nos každý z nás. Moc dobrá nebyla.

Po odpoledním klidu a koupání v místní řece jsem se vydali na zhruba čtyřkilometrovou trasu

k mlýnské stezce. Cesta to byla náročná, ale nakonec všichni došli v pořádku do kempu na večeri. Večerka nebyla dlouhá a většina z nás si povídala před

radě byl pivovar Ježek. Postarší pán nám ukázal snad celý pivovar a dal nám i „loka“ kvasnicového piva. Tahle exkurze zaujala spíše mužskou část třídy, ale i tak si ji každý užil podle sebe.

Další v pořadí byla zoologická zahrada, v té měl každý z nás rozchod. ZOO jsme prošli snad celou a pořádně si to užili. A třetí a poslední zastávkou byl Vodní ráj, který jsem usmlouvali na dvě hodiny. Po vykoupání a dovádění na tobogánu nám značně vyhládlo, a proto každý prosil o návštěvu v McDonald's. Pan řidič nás tam ochotně zavezl, všichni se nadlábli a mohlo se jet zpátky do kempu.

chatkami. Ale pan učitel byl neúprosný a zavelel spát. Někdo poslechl, ale někdo taky ne.

Druhý den ráno většina z nás vstávala už kolem páté hodiny a šla do umývárky vyčistit si zoubky.

Po snídani, ke které byly připraveny švédské stoly, každý dostal balíček na cestu a čekalo se už jen na autobus, který nás zavezl do Jihlavy. První na

Po večerní volejbale jsme se jednohlasně shodli na pálení ohně. Když už bylo všechno připraveno a všichni nachystaní na opékání buřtů a rohlíků, přišla Anetka, která byla celá oteklá, a otoky se pořád zhoršovaly. Nakonec jsem museli volat i rychlou záchranou službu, která ovšem Nesměř nemohla najít, a tak musel pan učitel vyjet s autem naproti. Sanitka dorazila a Anetku dovezli do Třebíče na JIPku. To

nám všem ubralo na náladě, a tak jsme se shodli, že bojovku neuděláme a radši si budeme povídat.

Večerní program nám trochu zpestřily holky z Pohořelic, které si připravily ohnivou show. Potom šel každý buď spát, nebo si povídat s kamarády. Ovšem únava z bazénu dostihla všechny. Ráno po sni-

dání a úklidu chatek proběhlo závěrečné focení třídy a odchod na vlak.

Ve Velmezu nás ovšem čekal šok. Přijel jen jeden malý vagónek, ve kterém už seděla jedna školka, a my a další žáci z Brna jsem se tam prostě museli narvat. Každý stál, kde se dalo, a cesta se zdála nekonečná. Ale nakonec to všichni

zvládli a v pořádku a celku dojeli do Nového Města, kde se s úsměvem na rtech rozloučili.

Výlet to byl opravdu vydařený a dalo by se říct, že i náš první. Tímto panu učiteli Jurkovi a Matějkovi děkujeme a budeme se těšit zase za rok ☺.

8.C V PRACHOVSKÝCH SKALÁCH

Jako každá osmička měla i ta naše céčková školní výlet. Nebyl to obyčejný výlet na jedno odpoledne, nýbrž probíhal dokonce tři dny, přesněji 10. až 12. května 2011 v Prachovských skalách. Naším skvělým

dozorem na tyto tři dny se staly paní učitelky Jitka Matoušková a Marcela Zelenková.

Hned první den v úterý jsme měli sraz v 6.50 na vlakovém nádraží v Novém Městě. Vět-

šina z nás pochopila třídní výlet spíše jako měsíční, ale později se ukázalo, že vzít si s sebou krosnu nebyl zas tak špatný nápad. Na nádraží jsme chvíli počkali na poslední opozdilce a poté jsme konečně

mohli nastoupit na vlak směr Žďár nad Sázavou.

Asi za čtvrt hodinky jsme dorazili na místo určení a přestoupili jsme na další vlak – tentokrát na rychlík na Jičín. Tato cesta byla už poněkud delší, takže většina z nás vybalila domácí řízky a s vervou se pustila do jídla.

Když už jsme dojeli na konečnou stanici – Jičín, čekala nás několikakilometrová cesta na naše přechodné třídní bydliště. Za slunného počasí jsme se vydali lesem, ve kterém jsme cestou pozorovali Prachovské skály. Vtom nás z kochání vyrušil pohled na náš penzion. Všichni jsme s nadšením došli posledních pár kroků a konečně si sedli. Po několika minutách k nám došly i naše paní učitelky a daly nám klíče od našich pokojů.

Pokoje byly lepší, než jsme čekali, dokonce jsme v nich objevili i ledničku, která se stala příjemným zpestřením výletu. Vybalili jsme si své krosny a pohodlně se zabydleli. Po chvíli obhlížení našeho penzionu jsme vyšli ven a začali se zabývat okolím. Vydali jsme se na nedaleké Prachovské skály, které jsme celé prošli, vyfotili jsme pár fotek nejen krajiny a kochali se výhledem ze skal. Sluníčko nám přálo, takže byla tato procházka ještě příjemnější.

Bohužel se nám ale stala nehoda. Ke konci našeho průzkumného výletu si Leoš Slaviček kvůli své nevhodné neturistické obuvi udělal něco s kotníkem. Leoše obětavě podpírali kamarádi a my se k večeru vrátili zpátky do penzionu, kde na nás už čekala večeře. K na-

K našemu překvapení to byl vepřový řízek s brambory a oblohou. Po pravdě - jedna porce byla jak pro pět chlapů, takže většina z nás ani nedojedla.

Po večeři jsme se na chvíli odebrali do svých pokojů, aby nám slehlo. Ti odváznější hned běželi ven, kde hráli různé hry, jako třeba schovku, fotbal nebo vybišku. Zkrátka a dobře si každý našel něco, čím se zabavil, a tak si večer užil. Venku jsme mohli být do devíti, pak následovala hygiena a odebrání se do pokojů. Po úmorné cestě nikdo ani neměl v úmyslu porušovat večerku. Navíc nás zítra hned ráno čekala dlouhá túra na zříceninu Trosky. Brzy ráno jsme chtěli vyrazit proto, abychom stihli hokej, který začínal v pět hodin.

Ráno jsme do sebe naházeli snídani, nachystali batůžky a vyrazili. Počasí bylo zase

ocitli v Českém ráji. Příroda zde byla nádherná, ale lidi jdou s dobou, takže vidět chatičku ukrývající se mezi stromy s tyčícím se satelitem byl pro někoho jen úsměvný paradox.

V Českém ráji jsme samozřejmě oblezli všechny skály, které jsme potkali. Cestu jsme si krátili povídáním, ovšem bylo zakázáno se ptát paní učitelky na větu: „Kdy už tam budeme?“ Během výletu jsme se všude možně občerstvovali. Vždycky, když jsme potkali jakýkoliv obchod s potravinami, museli jsme u něj zastavit a doplnit zásoby. Každá cesta má svůj cíl, takže i my jsme po nějaké době viděli Trosky. Usmívaly se na nás z tak velkého kopce, že si naše paní učitelka nemohla nevšimnout našich výrazů a nevyfotit nás. Trosky, co se plouží na Trosky. Ovšem všichni jsme to zvládli. Navíc výhled z obou zřícenin – Baby a Panny stál za

jako na objednávku, po celou cestu nám sluníčko pálilo do zad. Brzy potom, co jsme vyšli z našeho penzionu, jsme se

to. Jen pro paní učitelku Matouškovou to bylo až moc vysoko. Aspoň nám udělala hezké fotky ze sestupu.

Cesta zpátky se nesla v duchu: „Chceme stihnout hokej!“ Kluci nasadili vražedné tempo a hokej v pohodě stihli. Česko vyhrálo, a tak někteří nadšenci absolvovali vítězné kolečko s vlajkou v ruce kolem hotelu. Večer se nesl zase ve znamení her. Ovšem večerku se někteří rebelové rozhodli ignorovat,

takže paní učitelka Zelenková musela zakročit.

Poslední den nás čekala cesta do Jičína, města Rumcajse. Tam jsme vylezli na rozhlednu a kochali se výhledem. Pak jsme měli rozchod, takže oddech a doplnění zásob a energie a potom šup šup na vlak.

Cesta domů utekla rychle. Po příjezdu přišlo rozloučení a sliby některých, že se pokusí dojet do školy. Výlet se opravdu povedl, počasí nám velmi přálo, Prachovské skály jsou nádherné a paní učitelky s námi měly božskou trpělivost.

*Jana Knapčoková, 8.C
Martina Šikulová, 8.C*

POSLEDNÍ VÝLET 9.A

Věra Králová, 9.A

9.A jela naposledy na výlet! Ano, zní to, jako by to byl výrok z úst rozzlobeného učitele, ale naštěstí tomu tak nebylo. 9.A se vydala s třídní učitelkou Erikou Oravcovou na svůj první, ale zároveň poslední školní výlet, který byl náramně vydařený. První výlet proto, že naše třída se za čtyři roky svého společného působení na škole nepodívala dál než na dva dny do Zubří. Zároveň poslední proto, že devátáci se se školou loučí. A jak tedy 9.A prožívala svůj první a zároveň poslední školní výlet? Řekněme, že takto...

První den je z každého výletu asi ten ze všech nejlepší. Ráno čekali všichni před sedmou hodinou natěšení se svými objemnými zavazadly (a to někteří doslova ☺) na našeho řidiče minibusu u kulturního domu. Po příchodu všech žáků a také paní učitelky Oravcové a Jaitnerové jsme se naložili do autobusu a vydali se směr Beskydy, kde byl cíl našeho výletu. Jelikož cesta byla dlouhá a my mijeli různá města a vesnice, zastavili jsme se na načerpání sil a protažení nohou v Lošticích, kde se nacházelo muzeum olomouckých syrečků.

Po příchodu byli rázem všichni probráni charakteristickým zápachem syrečků, a tak si plně zotaveni poslechli dokument a prošli muzeum syrečků a tvarůžků. Naše cesta musela brzy pokračovat. Naší další zastávkou bylo město Olo-

mouc, kam jsme se jeli podívat na orloj. Po rozchodu jsme se měli všichni sejít u orloje na náměstí a podívat se, jak orloj v pravé poledne funguje. Zhlédli jsme pochodování panáčků a zakokrhání ochraptělého kohouta a vydali se zpět do autobusu, abychom mohli pokračovat v cestě do kopců

Beskyd. Přitom jsme žvýkali svačiny a řízky, které nám připravily naše velice starostlivé maminky.

Po dlouhém stoupání do kopců jsme konečně dorazili do vesnice Trojanovice, kde se nacházel náš hotel Beskyd. Natěšení jsme vzali svá zavazadla a

vydali se do hotelu zabydlovat naše pokoje. Pak zazněl verdikt, ze kterého měla většina žáků obrovskou – jde se do bazénu. Vzali jsme plavky a ručníky a vydali se na koupaliště ve Frenštátu pod Radhoštěm. Po úžasném osvěžení jsme jeli zpět do hotelu, kde nás čekala večeře. Po ní jsme se šli podívat na hřiště a následovala méně oblíbená večeřka, protože nastávající den nás čekal náročný výlet po hřebeni Beskyd.

Druhý den jsme časně ráno vstali, nasnídali jsme se a vydali k lanovce, která nás měla vyvézt k Poustevnám, a od nich jsme měli jít pěšky po hřebenu Beskyd k soše Radeagasta, ke kapli Cyrila a Metoděje a z kopce dolů do Rožnova pod Radhoštěm, kde byl starý skanzen. Cesta se zdála být lehká a krátká, ale opak byl pravdou. Lanovkou jsme doopravdy vyjeli, pokochali jsme se překrásným rozhledem po

ko začalo pálit čím dál více a taky nás začaly pěkně bolet nohy.

Cestu ke kapli jsme zvládli v pohodě a z krásného rozhledu

z výšin následoval sestup dolů. Všichni si mysleli, že to bude brnkačka, ale po chvíli to tak přestalo být, nohy bolely čím dál víc a většina už ne-

tak zmordovaní, že nás starý skanzen, mlýn a stará pila už ani nezajímaly ☺. Mysleli jsme jen na hotel a postel v něm. Ale pak se zjistilo, co

dokáže voda. Všichni souhlasili, že půjdeme do bazénu, a únava byla najednou pryč.

Do hotelu jsme se vrátili na večeři, po které jsme měli prodlouženou večeřku, ale jen o kousek. Než jsme šli spát, popovídali jsme si s panem řidičem, se kterým byla velká sranda, a pak už jsme zapadli do svých pokojů a přáli si, aby tenhle výlet následující den nekončil.

Ráno začalo velké balení na, které se nikdo netěšil, protože to byla předzvěst konce výletu a návratu domů. Nalodili jsme se do autobusu a opustili překrásné Beskydy.

Cestou jsme se zastavili na skokanském můstku, ale bohužel nám začalo pršet. Přes nepřízeň počasí se přece jenom paní učitelka Oravcová s menší skupinkou odhodlaných žáků vydala na skokanský můstek

Beskydech a dojeli jsme až na Poustevny. Pak jsme pokračovali k Radebastovi, ale sluníč-

chtěla jít za svitu ostrého slunce dál. Když jsme dorazili do Rožnova, byli jsme tou cestou

pokochat se polozataženo krajinou.

Poslední zastávkou byla Kopřivnice se svým překrásným muzeem automobilky Tatra, které převážně oslovilo kluky, ale i holky si přišly na

své. Prohlídka byla bezvadná a následovala cesta domů. V autobuse jsme zhlédli pár filmů, zmožení žáci se prospali a najednou jsme byli v Novém Městě, kde na nás čekali rodiče, aby nás odvezli domů.

Výlet byl velice pěkný a všichni si ho náramně užili, a tak bychom chtěli poděkovat naší paní učitelce Oravcové, ale i Jaitnerové, že to s námi vydržely. Děkujeme...

PÁLAVA PATŘILA 9.C

Petra Vodičková, 9.C

Na posledním výletu jsme se rozhodli zapustit kořeny na Pálavě po celé tři dny. V pondělí 30. června 2011 jsme se měli všichni sejít na vlakovém nádraží v Novém Městě na Moravě. Jako vždy někdo dorazil později, než bylo napsáno na lístečku. Jedna osoba kvůli náhlému onemocnění dokonce

nedorazila vůbec. S krosnami na zádech a cestovními taškami přes ramena jsme vyšli vstříc útrpné cestě vlakem.

Jakmile jsme vyrazili, vytáhli jsme pití, abychom se osvěžili, protože jsme byli jak v sauně. Poprvé nám totiž na výletě vyšlo počasí bez deště, až na jednu „malou“ bouřku poslední

den, ale to jsme byli ještě v posteli. Když jsme vlakem dorazili do Zaječí, museli jsme hodinu čekat na autobus do našeho campu. Každý měl jiný způsob čekání. Zatímco se holky opalovaly, kluci vytáhli míč a na velkém parkovišti si házeli a kopali. Několikrát skončil míč na střeše auta, na

silnici nebo v kopřivách, ale i tak si nepřestali hrát. Řídili se totiž pravidlem: „Kdo si hraje, nezlobí,“ i když na ta auta to fakt lítalo ☺.

Když jsme se ubytovali v na-

V noci se měli nejlépe asi komáři. Zajímalo by mě, co si tak mysleli: „Ti jsou tak šťavnatí, mňam, a kolik jich je, úplně hody, čerstvá a mladá krev přijela...“ Každopádně podle

a vítr foukal – úplná vichřice. Po dvouhodinové plavbě jsme dorazili do Dolních Věstonic, kde jsme zavítali na posilňující oběd před pořádnou túrou. Hezky jsme se napapali, bříška plná a mohlo se vyrazit. Kopec to byl pořádný a cesta kamenitá, ale pohled ze zříceniny Dívčí hrady na celé pálavské okolí stál za to.

Po krásném pokochání a po zasloužené pauze jsme vyrazili dále. Další etapa túry byla obo- ra plná zvířátek. Ti, co kráčeli vpředu, říkali, že toho celkem hodně viděli. Já s dalšími lidmi vzadu jsme zpozorovali akorát hovnivály rozebírající cosi ☺ a ještěрку na kameni.

Když jsme se konečně vrátili zpět do kempu, opět na nás čekala večere. Tentokrát v podobě smažáku a hranolek. Po večeři jsme zasedli k táboráku a hráli nejružnější hry. Pozdě večer následovala domorodá stezka odvahy. Jeden nejmenovaný domorodec nás zavedl

šesť kempu, jeli jsme na adrenalinový zážitek do Němčiček. V plánu byla totiž bobová dráha. Snad každý se těšil, ale ve skrytu duše jsme se trochu báli, co když náhodou spadneme. První jízda byla plná očekávání a hlavně pomalá. Po druhé, po třetí, po čtvrté už jsme lítali jak diví, abychom se stihli svézt co nejrychleji. Odměnou byla zmrzlina za to, že jsme všichni bobovou dráhu zvládli.

Pak jsme jeli opět autobusem do kempu, kde už nás čekala večere v podobě rajske omáčky a knedlíků. Knedlíky mňam ☺. Večeři jsme vyběhali při plážovém volejbalu. Vtipná byla ovšem večerní hygiena, kdy byly sprchy pro odvážné i venku. Mohli jsme si vyzkoušet, jaké to je sprchovat se s pavučinou plnou pavouků nebo s hopsajícími žábami ☺.

těch štípanců si komáři nemohli myslet nic jiného.

Druhý den nás čekala výletní plavba lodí po Novomlýnské nádrži. Naše loď byla sice

menší a útulnější, ale i přesto to pěkně ve vlnách houpalo

daleko od kempu. Měli jsme totiž najít dar pro nejvyššího

domorodce, aby nás nesežral nebo nenabodl na kůl. Spolužáci vybírali nejrůznější dary. Od velkých kytic traviny až po bonbóny nalezené v kapsách. Já vsadila na starou dobrou poezii. Vybrala jsem si báseň, kterou recitoval Velký Vagon ať už v knížce nebo ve stejnojmenném filmu Stopařův průvodce po Galaxii. Pro menší představu:

Óóó, frétná chrochtobuznosti...

....tvé mikturace jsou mi, co zprudlé žvastopunkstery na plzné včele...

Škvrrrk, já zapřísahám tě svými frúníci kvrdlovry...

A krákorně zafras mě svými scvrknuvšími patlocaráty...

Nebo tě roztrhám na fidloprčičky svým frkodrtákem...

Tak bacha na to!

Jak jsem očekávala, můj dar měl úspěch. Ovšem večerka už se pomalu blížila a my museli opět do postelí. Nastal třetí den a my vyrazili do Lednice. V Lednici jsme navštívili akvárium Malawi a výstavu o Indonésii. Poté jsme se šli projít k Minaretu, kde jsme pokořili

302 schodů, abychom opět zažili ten úchvatný výhled na celou Pálavu.

Rozchod samozřejmě nemohl chybět, a tak jsme se rozprchli do restaurací, cukráren a obchůdků. Po náročném a skvělém výletu jsme se opět kodrcali vlakem zpět do Nového Města na Moravě. Někteří odešli domů sami, na jiné už netrpělivě čekali rodiče. Myslím, že každý si poslední výlet užil, protože Pálava je prostě nádherná...

VÝLET ZA ODMĚNU

Mgr. Dagmar Svobodová

Co dáte někomu, kdo si zaslouží za něco odměnu? Hezkou knížku? Nějakou sladkost nebo kytku? Všechno výše jmenované určitě udělá radost, ale jenom někomu. A protože dětí, které se na konci školního roku odměňují za různé soutěže, práci pro třídní kolektiv i jiné zásluhy, je hodně a každý by si určitě přál něco jiného, jezdí se na výlet...

A tak jsme vyrazili i letos a na program byla dvě místa – safari ve Dvoře Králové, kde si na své přišli všichni, kteří mají rádi přírodu a zvířátka, a aquapark v Hradci Králové, kam se zase těšili všichni vodní nadšenci.

Počasí nám docela přálo - kromě asi desetiminutové vodní sprchy z nebe, která se na nás spustila ve Dvoře Králové, ale to nám nevadilo. Byl totiž právě čas na malou „svačinku“, a tak se to vlastně hodilo ☺. Viděli jsme toho spoustu, ale pro všechny byla asi největším zážitkem dvě malá tygřátka.

I v aquaparku si všichni našli něco pro sebe. Někteří jezdili nadšeně po skluzavce div si neprošoupali plavky, jiní skoro nevylezli z teplé vířivky. Zkrátka, bylo to moc fajn a doufám, že si všichni na konci výletu, když jsme vystupovali z autobusu, řekli, že dělat něco navíc ve školním roce není úplně marné, protože je za to čeká zasloužená a docela pěkná odměna ☺.

okénko

ZŠ SLAVKOVICE

TANEČNÍ PŘEHLÍDKA

Je krásné ráno 23. května 2011 a členové našeho tanečního kroužku odjíždí reprezentovat školu na soutěž do Vojnova Městce.

Zde předvedou dvě vystoupení, která nacvičili pod vedením paní Radky Řezníčkové z organizace Sport pro všechny Krucemburk. Mají sbalené soutěžní oblečení, pořádnou svačinu a odhodlání vybojovat co nejlepší umístění.

Vítá nás malá sokolovna ve Vojnově Městci, vyzdobená, ozvučená, s pódium nachystaným na desítky dětských soutěžících. Sešlo se celkem 330 dětí z sedmnácti škol a školek – a všichni připravení podat co nejlepší výkony.

Přísná porota složená z učitelů a učitelů, kteří dělají dětem doprovod, hodnotí podle nejlepšího svědomí a komise

po každém kole hned sčítá body, abychom na konci nemuseli dlouho čekat. I když po čtyřech hodinách hudby a tance jde všem pomalu hlava kolem (některým i žaludek, vid', Verunko ☺), těšíme se na výsledek!

Hlasivky nám pomalu nestačí, když při vyhlásování v naší kategorii zazní: „Základní škola Slavkovic!“ Za chvíli další kategorie a úspěch se opakuje!

Odvážíme si domů dva poháry, diplomy a radost, že se naše dřina vyplatila.

KATEGORIE MLADŠÍ ŽÁCI - 3. MÍSTO

Veronika Mičková, Aneta Košťálová, Monika Ločárková, Jakub Starý, Andrea Pejchová, Kája Chromý, Iva Mrkvičková, Lenka Lukešová, Dominika Křivánková a Anna Brabcová

KATEGORIE STARŠÍ ŽÁCI - 2. MÍSTO

Andrea Pejchová, Iva Mrkvičková, Kája Chromý, Dominika Křivánková, Lenka Lukešová a Anna Brabcová

Děkujeme paní Radce Řezníčkové a jejímu kolektivu pomocníků za perfektní organizaci a těšíme se na příští rok. Snad se nám bude zase dařit...

NAŠE ÚSPĚŠNÉ AKTIVITY

- 1. místo v podzimním kole sběrové soutěže firmy ODAS (3 170 kg papíru = 132 kg na žáka)
- žákyně 4. ročníku Andrea Pejchová a Petr Kotovicová získaly 2. místo v plavecké soutěži při ukončení plaveckého výcviku
- pět zveřejněných článků našich malých spisovatelů v časopise AHA
- 2. místo v okresní taneční soutěži Příbyslavský pantoflíček (děti ze starší kategorie tanečního kroužku)
- 3. místo v jarním kole sběrové soutěže (1 530 kg = 64 kg na žáka)
- 2. a 3. místo pro dvě kategorie dětí z tanečního kroužku na soutěži ve Vojnově Městci
- 1. místo ve výtvarné soutěži Sběrka motýlů (Andrea Pejchová a Petra Kotovicová)
- během školního roku jsme nasbírali 130 kg víček, 70 kg pomerančové a 5 kg citrónové kůry

PODVEČERNÍ ČTENÍ

Slunečný podvečer 29. dubna 2011 sváděl spíš k projíždkám na kole nebo hrám na hřišti – přesto jsme se sešli v hojném počtu na našem dalším čtení. Tentokrát za námi přijela paní Božena Ptáčková, pracovnice knihovny Matěje Josefa Sychry ve Žďáru nad Sázavou.

S napětím jsme čekali, co si pro nás připravila. Na stolečku vedle ní se objevila ne jedna knížka, ne dvě, ale rovnou celá hromádka... Její povídání a čtení bylo totiž zaměřené na pověsti z našeho okolí.

Začali jsme hodně v minulosti – jak byla pojmenována Zubří země, proč byl v jejím znaku zubr (málokdo ho na obrázku poznal ☺) a jak to vlastně bylo s tajemným pernštejnským tisem. Pak jsme se pomyslně přesunuli do Žďáru k pověsti o žďárském klášteře.

Další povídání nás zavedlo na tajemnou Žakovu horu a k pověsti o vzniku jejího názvu. Také se hodilo, že jsme četli

přesně týden po Velikonocích, dětem tak přišlo mnohem tajemnější čtení o hledání pokladů ve Stříbrné studánce, která se prý otvírá právě jen jednou v roce na Velký pátek.

A když už jsme byli v lesích, přišla řeč na obávaného mordýře Babinského, který prý také řádil v okolí - toho na obrázku nepoznal už vůbec nikdo ☺.

Abychom se trochu protáhli, přišla soutěž. Tak rozum do hrsti a vzpomínat, co jsme právě slyšeli, protože všechny odpovědi vyplynou z dnešního čtení.

Z každé odpovědi jsme vyvozovali písmenko a z osmi písmen pak skládali název poslední pověsti. Poslouchali jsme dobře - ruce se nad hlavickami míhaly, a když bylo nejhůř, poradily maminky...

L Á B Í N P A Í. Poslední pověst nás tedy obloukem opět dovedla na hrad Pernštejn a k bílé paní, která se zde prý zjevovala.

Rádi bychom ještě slyšeli pověst o marnivé komorné nebo hladomorně, ale to se musíme těšit někdy příště.

Děkujeme paní Ptáčkové za velmi poutavé čtení a také za slova o tom, jaké bohatství se v pověstech skrývá a že je nutné ho stále opatrovat.

JAK JSME OBJEVOVALI PRAHU

Na čtvrtek 2. června 2011 se třetíáci a čtvrtíáci ze slavo-
kovické školy už dlouho těšili.
Víte proč? Jeli jsme na exkurzi
do Prahy.

Naše cesta začala u školy, kde
jsme se všichni sešli a odjeli
auty do Žďáru nad Sázavou.
Tam jsme nasedli do rychlíku
směr Praha. Cesta vlakem nám
rychle utekla a v 9 hodin jsme
vystoupili na pražském hlav-
ním nádraží, odkud jsme se
vydali do „víru velkoměsta“.

Naše první cesta vedla na
Václavské a Staroměstské ná-
městí. Zatleskali jsme dvanácti
apoštolům na orloji a vyrazili
na Karlův most, o kterém jsme
si cestou připomněli známé
pověsti.

Vltavu jsme přešli po histo-
rickém mostě a zamířili jsme
na Malostranské náměstí na
návštěvu Poslanecké sněmo-
vny, kam nás pozvala samotná
její předsedkyně - paní Miro-
slava Němcová. Její přijetí

bylo opravdu pěkné a srdečné.
Zavedla nás do sálu, kde bylo
pro všechny děti i dospělé
připraveno pohoštění a poví-
dala si s námi o sobě a o své
práci.

Poté nás provedla po krásných
prostorách Poslanecké sněmo-
vny a vyfotografovala se
s námi v zasedacím sále po-
slanců. Musíme říci, že tato

návštěva byla pro všechny děti
i dospělé opravdu velkým
zážitkem.

Občerstvení a plni dojmů jsme
vyšlapali po Nových zámec-
kých schodech k Pražskému
hradu. Zde nás ohromila
velikost a nádhera Chrámu sv.
Víta, který jsme si prohlédli i
zevnitř. Také jsme si prošli
nově otevřenou Zlatou uličku
a všechna hradní nádvoří.

Z hradu nás čekala další cesta
do kopce směrem k rozhledně
Petřín. Všechny děti se sta-
tečně vydaly zdolat 299 scho-
dů na vrchol rozhledny
a nádherný výhled na Prahu
stál opravdu za trochu té
námahy. Z rozhledny jsme
přešli do sousedního
zrcadlového bludiště, kde jsme
se srdečně nasmáli u křivých
zrcadel.

Když jsme všichni úspěšně
našli cestu ven, přešli jsme
k lanovce, která nás svezla
z Petřína zpátky do pražských

ulic. Protože už byli všichni unavení, zastavili jsme se v oblíbeném občerstvení McDonald's, nakoupili hranolky, hamburgery, kolu a všelijaké další „zdravé“ dobrůtky a zamířili do Mořského světa v Holešovicích.

Rázem jsme se ocitli ve světě plném mořských ryb a rostlin. Na vlastní oči viděli rejnoky, mořské koníky, murény, a dokonce i žraloky. V jednom akváriu jsme si mohli rybky i nakrmit.

Už se ale blížil čas odjezdu našeho rychlíku, a proto ho-

nem do metra a zpátky na hlavní nádraží, kde jsme našli správné nástupiště a nasedli do vlaku, který nás odvezl domů.

Na tento opravdu krásný a zajímavý výlet budeme všichni ještě dlouho vzpomínat.

Výleníci ze Slavkovic

ATLETICKÁ OLYMPIÁDA

Kdo jel ve středu ráno přes Slavkovice, nevěřil vlastním očím. Vesnicí šel průvod sportovců s vlajkami a zapáleným olympijským ohněm...

Protože jsme si chtěli prověřit, jaké schopnosti se v nás skrývají, utkali jsme se ve čtyřech atletických disciplínách. Byl to vytrvalostní běh, běh na 60 metrů, skok do dálky a hod kriketovým míčkem.

Po slavnostním nástupu, rozdělení kategorií a připomenutí, že soutěžíme „fair play“ (což máme i na naší školní vlajce), jsme začali obíhat stanoviště a plnit ze všech sil soutěžní disciplíny.

Kde se nám moc nedařilo, využili jsme možnosti druhého pokusu. Mezi tím jsme se chladili ve stínu či sledovali kamarády – soupeře.

Po ukončení všech disciplín jsme opět nastoupili, pochválili se za pěkné výkony, společně se vyfotili a uhašením pochodně olympiádu ukončili.

Gratulace vítězům a obdiv všem, kteří se snažili podat co nejlepší výkony.

*Olympijský výbor
Slavkovice*

KATEGORIE 1. a 2. ročník	KATEGORIE DÍVKY 3. a 4. ročník	KATEGORIE CHLAPCI 3. a 4. ročník
1. Boženka Mrázková	1. Petra Kotvicová	1. Roman Hlaváč
2. Lucie Lukešová	2. Andrea Kotvicová	2. Jára Nedvěd
3. Miloš vencálek	3. Iva Šmídová	3. Matouš Kosař

CELOROČNÍ HRA V DRUŽINĚ KONČÍ

Úspěšně pokračujeme v naší celoroční hře **Rok zvířat**. Průvodkyní měsícem dubnem se nám stala **VČELA – pilná kamarádka**.

Za prvé jsme se ji museli naučit rozlišovat od vosy, pak jsme „studovali“ její tělo a způsob života, vzpomínali, v které pohádce se včelky objevují, obhlíželi jsme úly v obci i za vsí a těšili se na medové dobroty.

Nejdřív jsme si o medu povídali, pak nosili recepty a předháněli se v originalitě a nakonec jsme naplánovali medovou hostinu. K tomu jsme si ve volných chvílích četli knížky Včelí medvídci a Bajky medového království.

Druhou částí tématu je slovo „pilná“ – povídali jsme si o lidských povoláních, využívání volného času, o lidech, kteří dokázali svým umem, pílí a vůlí neuvěřitelné a unikátní věci (stavby, obrazy, operace, vynálezy...). Zjišťovali jsme, co všechno můžou lidé sbírat

(to jsme teda kulili oči!) a chlubili se svými sbírkami (sbíráme hlavně nálepky a obrazy, někdo i samé jedničky...).

V květnu jsme kamarádili s **KOČKOU – obětavou mámmou**. Nejdřív jsme se jako pokaždé zaměřili na stavbu těla, schopnosti a dovednosti. Dozvěděli jsme se, odkud kočka pochází a kde všude ji uctívali jako božstvo, jak se stará o koťátka, pak jsme poznávali různé druhy koček a nakonec nás zaujalo, jak velmi často jsou kočičky hrdiny písniček, knížek nebo filmů.

Četli jsme si knížku Kocour Vavřinec a jeho přátelé a taky jsme podrobněji „nastudovali“ Mikeše od Josefa Lady. Nakonec jsme si lámali hlavy s testíkem, který měl prověřit, co si všechno o něm pamatujeme.

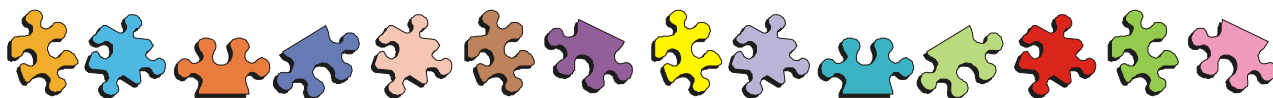
V květnu je Den matek, a tak jsme o maminkách recitovali, zpívali, povídali si o těch našich, vymýšleli, co jim udělá největší radost nebo co třeba naše maminky všechno umí! Všechno! Nakonec jsme maminkám vyrobili kytičky zdobené těmi nejkrásnějšími knoflíky, které jsme doma či u babičky v tajných zásobárnách našli.

Červen je ve znamení těšení na prázdniny, ale i smutku z loučení s kamarády, kteří z družiny odcházejí. Proto téma **PES – nejlepší přítel** není náhodné. Ale to, jak jsme nakonec všechno zvládli, se dozvíte až v září.

Přejeme vám krásné prázdniny, hodně sluníčka, koupání, dobré zábavy a dávejte na sebe pozor!

Kamarádi ze ŠD Slavkovic

VÝLET DO MORAVSKÉHO KRASU

Předposlední čtvrtek školního roku jsme odjeli na závěrečný školní výlet do Moravského krasu. Aby nám autobus vyšel levněji, jezdíme na výlety již několik let společně se školou v Radňovicích.

Cesta tam uběhla rychle, již před desátou jsme vystupovali ve Skalním mlýně. Nasedli jsme do silničního vláčku, který nás odvezl ke vchodu do Punkevních jeskyní. Tady jsme si oblékli mikiny a bundy a po chvíli se už obdivovali krásám podzemní přírody.

Dověděli jsme se, kdy a kdo objevil tuto jeskyni, co je stalaktit, stalagmit a stalagnát. U dna propasti Macocha jsme si se zájmem vyslechli pověst o zlé maceše.

Pak jsme už nastupovali do člunů a vydali se na plavbu po podzemní řece Punkvě. Ta pro mnohé z nás byla nejzajímavější. Někdo se i trochu bál, zvláště když pan kormi-

delník vypravoval, kolik turistů již leží pod hladinou ☺.

Lanovkou jsme vyjeli k propasti Macocha a sestoupili k dolnímu můstku. Odtud bylo pěkně vidět dno propasti. Pak konečně rozchod a nákup občerstvení a drobností.

U Skalního mlýna nás ještě čekala prohlídka Kateřinské jeskyně. Tam nám bylo líto malé pasačky Kateřinky, která

zde zahynula, když hledala svoji ovečku. Rozloučili jsme se s krápníkovou výzdobou a pomalu se chystali na odjezd domů.

Cesta nám utekla ještě rychleji díky zpívání při kytaře a my jsme v 18 hodin dorazili do Slavkovic plni nových zážitků a dojmů. Takže zase někdy příště...

Kamarádi ze Slavkovic

PUCLÍK

Školní časopis Základní školy v Novém Městě na Moravě – číslo 65 – červen 2011

Vydává Základní škola Nové Město na Moravě, Vratislavovo náměstí 124 výhradně pro vnitřní potřebu.

Redakční rada: Zdeněk Havlík, Mgr. Petr Smékal, Mgr. Ivana Fousková, Mgr. Dagmar Svobodová
Dominika Edlmanová, Věra Králová, Nikola Švárová, Petra Vodičková, Dominika Kaštánková
Jana Knapčoková, Martina Šikulová, Vendula Svobodová, Aneta Dufková, Leona Vedmochová
Václav Šebek, Karolína Švárová, Marie Novotná, Radka Křížová, Anna Truksová

e-mail: puclik@nmnm.cz

<http://zs1.nmnm.cz>

Číslo 65 vyšlo 27. června 2011 v nákladu 35 výtisků